

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
77

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ἡ Χουχού σπηρουνίζει τὸν τριπόδαρο «Καθαρόαιμο» γιὰ νὰ...
καλπάσῃ. Ὅμως ὁ Γκασὺρ καὶ ἡ Ταταμπού τρέχουν περισσό-
τερο ἀπ’ αὐτόν.

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ

ΒΑΡΕΙΑ ΜΥΡΩΔΙΑ
ΚΑΠΝΟΥ...

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΓΣΟΥ

Ὁ Γκασὺρ ψιθυρίζει στὴν
Ταταμπού :

— Ἐδῶ! Κάπου ἐδῶ πρέ-
πει νὰ θρίσκεται...

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα συμ-

φωνεῖ :

— Ναί... Πρέπει νὰ τὸ
θροῦμε γρήγορα. Νὰ σώσου-
με τὸ δυστυχισμένο φίλο μας.

... ..

Είναι μιὰ νύκτα σκοτεινή,
χωρίς φεγγάρι στὸν οὐρανό...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κ' ἡ
πανώρια συντρόφισσά του τρέ-
χουν ἀλαφιασμένοι στὸ σκο-
τάδι.

Τέλος σταματᾶνε κάπου...
Βρίσκονται τώρα σὲ μιὰ μα-
κρινή κι ἄγρια περιοχή τῆς
Ζούγκλας.

Γύρω τους ὀργιάζει ἡ πυ-
κνὴ τροπικὴ θλάστησι : θεό-
ρατα δέντρα. Καὶ ἡ γῆ σκε-
πασμένη ἀπὸ τεράστιους θά-
μνους.

Αὐτὴ τῇ στιγμῇ γίνεται ὁ δι-
άλογος ποὺ ἀκούσαμε παρα-
πάνω. Καὶ ἡ Ταταμπού — ὅ-
πως θυμόμαστε — ἀποκρίθηκε
στὸ σύντροφό της:

— Ναί, Γκαοῦρ! Πρέπει νὰ
τὸ θροῦμε γρήγορα. Νὰ σώ-
σουμε τὸ δυστυχισμένο φίλο
μας.

Καὶ νά: Ξαφνικά τὸ ἕνα
πόδι τῆς μελαψῆς Κόρης πα-
τάει στὸ κενό. Καὶ ἡ πανώρια
Ἑλληνίδα γέρνει ἀπότομα.
Κάνει νὰ γκρεμιστῇ σ' ἕνα
στρογγυλὸ χορταριασμένο ἄ-
νοιγμα τῆς γῆς...

Ὅμως ὁ ὑπέροχος "Ἑλλη-
νας εἶναι πολὺ εὐκίνητος. Γιο-
λὺ σθέλτος. Κάνει μιὰ ἀφάν-
ταστα γρήγορη κίνησι. Καὶ
προφθαίνοντας τῇ στιγμῇ ποὺ
ἡ Ταταμπού πέφτει στὴν κα-
ταπακτὴ, τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ
μακρυὰ πλοῦσια μαλλιά της.
Ἔτσι, τὴ συγκρατεῖ. Τὴν
τραβάει ἐπάνω καὶ τὴ θγά-
ζει γρήγορα ἔξω...

Χαρούμενοι τώρα ψιθυρί-
ζουν κ' οἱ δύο:

— Αὐτό! Αὐτὸ πρέπει νὰ

εἶναι τὸ ἄνοιγμα τῆς γῆς ποὺ
ζητάμε...

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ συντρό-
φισσά του θλέπουν, ὅπως οἱ
γάτες, στὸ σκοτάδι! Ἔτσι,
ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ ψάχνουν
στὰ γύρω δέντρα... ὥσπου
βρίσκουν χοντρά γερά χορτό-
σχοινα...

Ἡ Ταταμπού τὰ κόβει μὲ
τὸ μαχαίρι της. Ὑστερα τὰ
ματίζουν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο.
Τέλος δένουν τὴ μιὰ ἄκρη
στὸν κορμὸ ἑνὸς θεόρατου
δέντρου. Καί, προχωρῶντας
στὸ χορταριασμένο ἄνοιγμα
τῆς καταπακτῆς, ἀφήνουν τὴν
ἄλλη ἄκρη τοῦ χορτόσχοινου
νὰ πέσῃ στὸ θάθος της.

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας δὲν
διστάζει: Πρῶτος αὐτὸς ἀρπά-
ζεται ἀπ' τὸ τεντωμένο σχοι-
νί. Καί, παρὰ τὸν τὸ κορ-
μί του στὸ κενό, ἀρχίζει νὰ
κατεβαίνει...

Ἀμέσως πίσω του κάνει τὸ
ἴδιο καὶ ἡ Ταταμπού. Τὸν ἀ-
κολουθεῖ στὸ σκοτεινὸ θάθος
τοῦ θάραθρου!

Ταυτόχρονα, κι ἀπὸ κάτω,
φθάνει στ' αὐτιά τους μιὰ
παράξενη βοή. Καὶ στὰ ρου-
θούνια τους μιὰ θαρεῖα μυ-
ρωδιά καπνοῦ...

ΕΝΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ

Ἀτελείωτο εἶναι τὸ θάθος
τῆς τρομερῆς καταπακτῆς.
Ἡ κατάθαισι τῶν δύο — κρε-
μασμένων ἀπ' τὸ χορτόσχοι-
νο — συντρόφων, κρατᾶει
πολλὴν ὥρα!

Τέλος πρῶτος — ὁ Γκαοῦρ

φθάνει στήν ἄκρη τοῦ κρεμασμένου ἀπέραντου χορτόσχοινου... Ὅμως τὰ πόδια του αἰωροῦνται στό κενό. Ἀκόμα δέν ἔχουν πατήσῃ σέ στερεό ἔδαφος...

Καί κρεμασμένος καθὼς εἶναι, σκύθει τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ κάτω. Προσπαθεῖ νὰ διακρίνῃ ἂν θρῖσκεται ἀκόμα σέ ἀπόστασι τὸ τέλος τῆς καταπακτῆς. Ὅμως τὸ θαθὺ σκοτάδι τὸν ἐμποδίζει νὰ 'δῇ..

— Γιατί σταμάτησες, Γκαούρ; τὸν ρωτᾷ ἡ πανωρία συντόφισά του. "Εφθασες κάτῳ;

— Τέλειωσαν τὰ δεμένα χορτόσχοινα! τῆς ἀποκρίνεται ἐκεῖνος.

Ἡ Ταταμποῦ ἀναρωτιέται ἀνήσυχη :

— Νὰ θρῖσκεται, ἄραγε, κάτω ἀπ' τὰ πόδια σου μεγάλο ἀκόμα κενό;

— Ποιὸς ξέρει...

— Τότε κρατήσου γερά καὶ μὴν παρατάς τὸ χορτόσχοινο ἀπ' τὰ χέρια σου... Θὰ πέσης καὶ θὰ σκοτωθῇς!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μουρμουρίζει συλλογιμένος:

— Ναί... μὰ μπορεῖ ἡ ἀπόστασι ποῦ με χωρίζει ἀπ' τὸ

ΚΟΧ-
-ΑΡΗΕ

Ὁ Ποκοπίκο τραβάει τὴ χατζάρα του καὶ ξεφωνίζει: — Ἀμὰν Ποντίκαρος, ἀδερφέ μου!...

τέλος της καταπακτής, νά εἶναι μικρή. Πού καί νά πέσω, νά μὴν πάθω κακό...

Καί διατάζει ν' ἀποφασίσῃ τί πρέπει νά κάνῃ: Νά πηδήσῃ στοῦ ἀγνωστο; "Ἡ νά ἐξακολουθῇ νά κρατιέται ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ χορτόσχοινου καί νά κρέμεται στοῦ κενό;

"Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα νοιώθει τὸ δίλημμα τοῦ συντρόφου της. Καί τοῦ ψιθυρίζει στοῦ σκοτάδι:

— Περίμενε, Γκαούρ... Σκέφτηκα κάποιον τρόπο. "Ἐτσι θά μπορέσουμε νά δοῦμε πόσο ψηλά θρискόμαστε ἀκόμα.

Ἀμέσως, καί κρεμασμένη ἀπὸ τὸ χορτόσχοινο, καθὼς βρίσκεται, καταφέρνει, μὲ μεγάλη δυσκολία, νά θγάλη κάτι ἀπὸ τὸ μελαψὸ μπράτσο της. Καί τὸ δίνει στὸν ἀγαπημένο της σύντροφο :

— Νά, Γκαούρ! Πάρε τὸ θαρὺ χρυσὸ βραχιόλι μου... Σκύψε ὅσο μπορεῖς περισσότερο. Κι' ἄς τὸ νά πέσῃ κάτω... "Ἄν ὁ κρότος πού θά κάνῃ πέφτοντας, ἀκουστῇ γρήγορα καί δυνατά, θά πῇ πὼς μποροῦμε νά πηδήσουμε χωρὶς κίνδυνο... "Ἄν πάλι ὁ κρότος φτάσῃ στ' αὐτιά μας ἄργα κι' ἀδύναμα, τότε θρискόμαστε ψηλά. Κι' ἂν παρατήσουμε τὰ χέρια μας σίγουρα θά σκοτωθῶμε...

Τὸ μελαψὸ παλικάρι θρискει πολὺ ἔξυπνη τὴν ιδέα τῆς καλῆς συντροφισσᾶς του.

"Ἐτσι, σηκώνει τὸ δεξί του χέρι. Καί ψάχνοντας στοῦ θαθὺ σκοτάδι, θρискει τὸ βραχιόλι πού τοῦ προτείνει ἡ Τα-

ταμπού.

Τὸ ἀρπάζει μὲ λαχτάρα. Καί σκύβοντας, ὅσο πὶο πολὺ μπορεῖ, τὸ ἀφήνει στοῦ κενό.

Κι' οἱ δύο μαζὶ τώρα, κόβουν τὴν ἀνάσα τους. Ἀφουγγράζονται...

Περνάει μιὰ στιγμή... Δυό... τρεῖς... Δέκα... Περνάει πολλή ὥρα... "Ὅμως τίποτα! Κανένας κρότος δὲν ἀκούγεται. Τὸ θαρὺ χρυσὸ βραχιόλι ἔχει πέσει, φαίνεται, σὲ θαθὺ, σὲ ἀτέλειωτο θάραθρο!...

ΤΡΟΜΑΓΜΕΝΑ ΞΕΦΩΝΗΤΑ

"Ἀλλοίμονο!... Κρότος ἰδρώτας λούζει μὲ μιᾶς τὰ μελαψὰ κορμιά τῶν δυὸ δυστυχισμένων συντρόφων...

Ξέρουν τώρα, πὼς ἂν παρατήσουν τὰ χέρια τους, φρικτὸς θάνατος τοὺς περιμένει...

Πρέπει νά γυρίσουν μπρὸς-πίσω. Νά σκαρφαλώσουν ἐπάνω. Νά ξαναβγοῦν πάλι ἔξω. Νά πατήσουν στοῦ σίγουρο ἔδαφος. Ν' ἀναπνεύσουν τὸν λεῦθερον ἄερα...

"Ὅμως αὐτὸ δὲν ταιριάζει στοῦ χαρακτῆρα τους. Οἱ "Ἑλληνες οὔτε δειλιάζουν ποτέ, μὰ οὔτε καὶ υποχωροῦν μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο. Σὲ κανένα κίνδυνο!...

Καί νά: "Ὁ Γκαούρ καί ἡ Ταταμπού, κρεμασμένοι καθὼς θρискονται στοῦ σκοτεινοῦ θάραθρο, κάνουν προσπάθειες νά κινηθοῦν δεξιὰ κι' ἀριστερά. Παίρνουν φόρα καθὼς τὰ παιδιὰ, ὅταν θέλουν νά κάνουν «κούνια».

"Ετσι, έχουν την ελπίδα να κτυπήσουν στα γύρω τοιχώματα της καταπακτής. Και να πιαστούν από κάπου... "Υστερά, να κατέβουν απ' εκεί, σιγά-σιγά, κάτω...

"Όμως κι' ἐδῶ στέκονται ατυχιοί: Τὸ τεντωμένο μακρὺ χορτόσχοινο πηγαινοέρχεται δεξιά κι' ἀριστερά. Οἱ δύο, κρεμασμένοι ἀπ' αὐτό, σύντροφοι, διαγράφουν στὸ σκοτάδι μεγάλα τόξα. Μὰ τίποτα πάλι: Γύρω τους βρίσκεται ἀπέραντο κενό. Πουθενὰ δὲν συναντᾶνε τὰ τοιχώματα... Πουθενὰ δὲν κτυπᾶνε.

"Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού πάνε νὰ χάσουν τὸ μυαλὸ τους μ' αὐτὸ τὸ ἀνεξήγητο μυστήριο!... Εἶναι ἑτοιμοὶ νὰ παρατήσουν κι' ἐτοῦτὴ τὴν προσπάθεια. Νὰ σκεφθοῦν κανένα ἄλλο τέχνασμα σωτηρίας!

Καὶ νά: Ξαφνικά, τὸ χοντρὸ γερὸ χορτόσχοινο τρίζει ἀπαίσια πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Εἶναι φανερό πῶς ἡ «κούνια», πού τόση ὥρα ἔκαναν, κάπου θὰ τῷ χι ξεφτίση...

"Ὁ Γκαούρ φωνάζει μὲ ἀπόγνωσι. "Ὅχι γιατί φοβᾶται αὐτός, μὰ γιατί ἐνδιαφέρεται μὴ πάθῃ κακὸ ἢ συντρόφισσά του :

-- Θὰ σπάσῃ, Ταταμπού!... Γρήγορα ν' ἀνέβουμ' ἐπάνω! "Ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» ὁπακοῦει. Ἀρχίζει νὰ σκαρφάλωνῃ μὲ προσοχί. Τὸ ἴδιο κάνει πίσω τῆς κι' ὁ μελαψὸς γίγαντας!

"Ἀλλοῖμον' ὅμως!... Δὲν ἔχουν προσβάσει νὰ βγοῦν πάνω, ὅταν τὸ ματισμένο μα-

κρὺ χορτόσχοινο σπάζει ξαφνικά...

Ταυτόχρονα κι' οἱ δύο σύντροφοι ἐγάζουν τρομαγμένα ξεφωνητά. Καὶ γκρεμίζονται στὸ σκοτεινὸ καὶ τρομακτικὸ θάραθρο!...

Ο ΓΙΓΑΝΤΙΟΣ ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ

"Όμως, ἄς ἀφήσουμε τοὺς δύο ἀγαπημένους μας ἥρωες στὴν τραγικὴ αὐτὴ στιγμή!... Κι' ἄς ξαναγυρίσουμε, γιὰ λίγο, πίσω στὴν ἱστορία μας.

"Ἦταν χαράματα!...

"Ὁ Ποκοπικό καθάλλας στὸν ἀξιοθρήνητο «Καθαρόαιμον», εἶχε ξεκινήσει γιὰ τὸ καθημερινό του κυνήγι...

"Ἡ Χουχού τὸν ἀκολουθοῦσε πιασμένη ἀπὸ τὴν οὐρά τοῦ τρίποδου γαϊδάρου του.

"Ετσι, μόλις πλησίασαν στὴν περιοχὴ πού γινόταν τὸ κυνήγι, ὁ τρομερὸς «Ἀντρακλας» τραβάει ἀγέρωχος τὴ χατζάρα του. Καὶ ἀνεμίζουν τὲς τὴν πανηγυρικά, ξεφωνίζε ἀγρία :

-- Πίσω μελλοθάνατοι Κονικλαράδες!... Πιάστε οὐρὰ νὰ σᾶς ἀποκεφαλίσω! Κι' ὁποιος μείνῃ ἀσφαχτος θὰ περάσω ἀπὸ... Δευτέρα!

"Όμως μεγάλη ἀτυχία σήμερὰ!... "Ὅχι κουνέλι, μὰ οὔτε αὐτὶ κουνελιοῦ δὲν θρίσκεται μπροστά τους.

-- "Ἐχει γοῦστο νὰ φοφήρανε οἱ φουκαράδες προτοῦ τοὺς σφάξω; ἀναρωτιέται κατασκασμένος ὁ Ποκοπικό.

Καὶ προσθέτει σά ν' ἀποτεί-

νεται στους άφαντους κόνικλους :

— Τότες δέν παίζω, άδερφέ μου. Είσαστε...ζαβολιάρηδες!

‘Αλλά καί ή μελιστάλακτη Χουχού στεναχωριέται κι’ άναστενάζει :

— ‘Αμάν πιά, χρυσό μου ! Καλέ ξελιγώθηκα έκ της πεινός ! ‘Αλλοιθώριας έκ της φρουτοφαγίας !... “Αν δέν θαρήσης καί σήμερις κανέναν κόνικλο, θ’ αναγκασθώ νά... περιδρομιάσω εσένα ! Μē συχωρείτε κιόλας !

‘Ο νάνος τήν καθησυχάζει :

— Μή φοβοθώ μωρή Μαιμζέ !... ‘Εν ανάγκη θά σφάξω κανένα ζευγαράκι έλέφαντες ! Θά περάσουμε όπως-όπως ! Σιμπως θάναί για χόρτασι !

... ..

“Εχουν προχωρήσει αρκετά έτσι. Πέρασαν πολλές ώρες ψάχνοντας καί ξαναψάχνοντας για κάτι πού θά μπορούσε νά παρηγορήσει τά πεινασμένα στομάχια τους...

Μά ούτε κόνικλος, ούτε «πουλί πετάμενο» δέν φαίνεται πουθενά !

Νά όμως πού εξαφνικά, ένας μεγάλος άρουραίος της Ζούγκλας ξεπετάγεται μπροστά τους !

‘Η «Μαύρη Γόησσα», πού φοβάται αφάνταστα καί τά πιό μικρά ακόμα ποντικάκια, ξεφωνίζει τρομαγμένη :

— Βοήθεια, χρυσό μου ! Καλέ θά μέ φά ! Θά μέ χλαπαχλουπίσι !...

‘Ο Ποκοπίκο πηδάει από τή σκελετωμένη ράχι του φτε-

ρωτού «Σαϊνιού» του.

— Σκασμός, μωρή Μαιμζέ ! τής κάνει. Αυτός θά μάς φά ; Για έμεις θά τον κοίτατίσουμε τον ‘Αρχιποντικάρο ; !

Καί σηκώνοντας τή χατζάρα του, προχωρεί πρὸς τον πυκνό θάμνο πού πρόλαβε νά τρυπώσει ό άρουραίος.

— “Εξελθε καθηραμένη Πόντιξ ! του φωνάζει άγρια. Τρώγεσαι δέν τρώγεσαι, έγώ θά σέ περιδρομιάσω, άδερφέ μου !...

‘Η Χουχού κάνει μορφασμό άηδίας :

— Βρωμερές όν ! του λέει. “Αν φάς άρουραίο, δέν θά σέ φιλήσω ποτές επί του στόματος !...

‘Ο νάνος δέν στεναχωριέται :

— ‘Εν τάξει. Φίλαμε επί του...σθερκός !

Μά νά : Τήν ίδια στιγμή ό τεράστιος καί καλοθρεμμένος άρουραίος ξεπετιέται από τό θάμνο. Στέκει σούζα μπροστά τους. Τους κυττάζει περίεργα.

‘Ο Ποκοπίκο τον καμαρώνει για λίγο, άναστενάζοντας :

— Ψυχή μου, Ποντικάραρος !... Γκιουθέτσι με μανέστρα θά τον κάνω, άδερφέ μου ! Θά τρώω καί θά γλείφω τίς άμασάλες μου !...

‘Η Χουχού πού έχει ξελιγωθεί άπ’ τήν πείνα, τον άκούει τώρα καί ξερογλείφεται. ‘Αρχίζει νά «κάνη νερά», όπως λένε :

— Τέλος πάντων, χρυσό μου ! Κάνε τί θά κάνης, γρή-

Πρώτος ο άτρόμητος "Έλληνας Γκαούρ αρχίζει να κατεβαίνει στην τρομακτική κατακόμβη. Ή Ταταμπού έτοιμάζεται να τον ακολουθήσει.

γορίς. Κοντεύει να νυχτώσει. Πότε θα γίνη τό... γκιουβετσά κι μας;!

ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Ό «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» την κυττάζει παραξευμένος :

— Μπά; Καί διατίς περικαλώ; Τοῦ λόγου σου δέν είπες πώς δέν θά φᾶς;

Ή Χουχού γίνεται θηρίο :

— Έγώ;! Καλὲ ἐγώ νά φάω ποντικό; Δέν θᾶσαι καλά, γλύκα μου! Θές, δηλαδή,

νά θγάλω τ' ἄντερά μου ἐκ τῆς ἀηδὲς γεύσεως;!

Ό Ποκοπίκο ἀπορεῖ:

— Τότες γιατίς θιάζεσαι γιά τῇ γκιουβετσάδα;

Ή μελιστάλακτη πυγμαία χαμηλώνει τὰ μενεξεδένια τῆς βλέφαρα. Μουρμουρίζει ντροπαλά:

— "Ε, λέω δά νά πάρω κι' ἐγώ δυό-τρεις πηρουιές...μηνέστρα. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Στό μεταξύ, ὁ «μελλοθάνατος» ἀρουραῖος, τοὺς γυρίζει στή ράχι. Καί, ξαναπέφτοντας στά τέσσερα, τὸ θά-

ζει στα πόδια...

‘Ο νάνος — με σηκωμένη πάντα τη χατζάρα του — τον κυνηγάει από χαμόκλαδο σε χαμόκλαδο. ‘Από θάμνο σε θάμνο...

‘Η Χουχού ακολουθεί τον «‘Αντρακλά» της. Κι’ ενώ ξερογλείφεται και ξεροκαταπίνει, αναστενάζει πάλι:

— ‘Ωχ, αδερφέ!... Και τὰ ποντικάκια, ζωντανά του Θεού είναι! Καλέ γιατίς νά τὰ περιφρονούμε; ‘Αλλωστε μετά, θά πλύνω τό... σιόμα μου!

‘Ομως άλλοι μοιό!... Ταυτόχρονα σχεδόν φθάνει στ’ αυτιά της ένα τρομαγμένο ξεφωνητό:

— Βοήθειασαα!...

‘Η «μαύρη γόησσα» ξαφνιάζεται. Ψάχνει ανήσυχη γιατί τον Ποκοπικό. Μά πουθενά δέν τον βλέπει!...

‘Ο νάνος έχει γίνει άφαντος! Λες κι’ ή γής άνοιξε και τον κατάπιε!...

‘Η άμοιρη Χουχού ξεφωνίζει με τρόμο και λαχτάρα:

— Ποκοπικάκι μου! Χρυσό μου!... Ποῦ βρίσκεσαι, πού κατοφός νάχης, γλύκα μου! Μά μονάχα ή... σιωπή του τής αποκρίνεται. Ούτε φωνή, ούτε άκρόασι, πού λένε!...

Σάν τρελλή από τό φόβο της, ή κοντόχοντρη πυγμαία τριγυρίζει δεξιά κι’ άριστερα. Ψάχνει πανικόβλητη έδώ κι’ εκεί!...

‘Ωσπου νά: Βρίσκει κάπου ένα χορταρισμένο άνοιγμα τής γής. Σάν στενό ξεροπήγαδο...

Σκύβει πάνω άπ’ αυτό κι’

άφουγγράζεται περίεργη.

Μιά παράξενη θουή φθάνει στ’ αυτιά της. Και βαρειά μυρωδιά καπνού κτυπάει στα ρουθούνια της.

‘Αμέσως, και σά νά μάντεψε τί έχει συμβή, μουρμουρίζει με πεποίθησι:

— Σίγουρα καλέ, ό άγριο-πόντικας θά πήδησε σ’ αυτή την τρύπα!... Τό Ποκοπικάκι μου θάκανε νά τον χτυπήσει με τη χατζάρα του. ‘Ετσι θά παραπάτησε και θάπεσε κι’ αυτός μέσα!

Κι’ ή άμοιρη άρχίζει νά κλαίη και νά κτυπάται:

— ‘Αχ, ‘Αντρακλάκι μου, δυσθεόρατο!... ‘Αχ-βάχ και πās καλλιά σου! Καλέ κρίμας τη γκιουθετσάδα που θά χλαπαχλουπίζαμε!...

‘Ομως και πάλι καμιά άπόκρισι δέν παίρνει από κάτω. Φαίνεται πώς ή σκοτεινή αυτή καταπακτή θά είναι θαθείά. Πολύ θαθείά! ‘Ο δυστυχισμένος νάνος θάχη φθάση στα έγκατα τής γής! Ούτε άκούει, — αν ζη άκόμα — ούτε τον άκούνε!

Μουσκεμμένη στα δάκρυα ή Χουχού, κόβει από τὰ γύρω δένδρα κλαδιά. Και σκεπάζοντας μ’ αυτά τό χορταρισμένο άνοιγμα τής γής, παίρνει ένα πονεμένο άμανεδάκι. Μοιρολογάει τον άγαπημένο της.

«‘Αμάν, κακό που μούκανες!

Πωπώ, θά μούρθε τρέλλα!

Κακούργε μ’ άπαράτητες

άνυπαντρη κοπέλλα!...

Τί σούρθε πριν νά παντρευτώ,

νά με χρεφής έτσι!

Γιατίς, καλέ, με παρατείς
πρὶν φάμε τὸ... γκιουβέτσι;»

Καὶ ἡ ἄμοιρη πυγμαία
κλαίει, γιὰ πολλή ὥρα ἀκό-
μα, ὄχι τὸν ἀδικοχαμὸ τοῦ ἀ-
γαπημένου της, μὰ τὴ δική
της ἐγκατάλειψι!...

Τέλος, ἀνασηκώνεται... Τὰ
μάτια της εἶναι σὰν στιμμένες
λεμονόκουπες ἀπ' τὸ κλάμμα.
Καὶ τὸ τσουλούφι της σὰν μα-
ραμένο ἀραπόσταρο!

Ὁ τρίποδος γαΐδαρος τοῦ...
«Μακαρίτη» θόσκει ξένοια-
στος πλάϊ της. Καταδροχί-
λει λαίμαργα τὸ παχὺ πράσι-
νο γρασίδι!...

Ἡ Χουχού τοῦ εὐχεται μὲ
ἀναφυλλήτα:

— Ζωὴ σὲ λόγου σου, χρυ-
σό μου! Ἐσὺ ὀρφάνεψες ἀπὸ
καθαλλάρη, κι' ἐγὼ χήρεψα,
ἡ καφερούλα! Τὴν ἴδια λα-
χτάρια πάθαμε!...

Καὶ προσθέτει ἀναστενάζον-
τας :

— Ἐσὺ μένεις, τώρα πιά,
στερνὴ παρηγοριά μου! Θὰ
σὲ γλέπω καὶ θὰ θυμᾶμαι τό
... συχωρεμένο, μὲ συγχωρεῖ-
τε κιόλας!

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ

Τέλος, ἡ πονεμένη «Μαύρη
Γόησσα» φθάνει, καθάλλα
στὴ ράχι τοῦ «Καθαρόαιμου»
στοὺς πρόποδες τοῦ θεόρατου
πέτρινου θουνοῦ...

Πηδαίει ἀπὸ τὴ ράχι του καί,
δίνοντας μιὰ γερὴ κλωτσιὰ
στὰ κοκκαλιάρικα καπούλια
τοῦ «ζωντανοῦ», μουρμουρί-

ζει :

— Βόσκησε λεύτερα, ποῦ
κακοφύφο νάχης, λαιμαργώ-
δες ὄν!...

Κι' ἀμέσως ἀρχίζει, μὲ κό-
πο καὶ δυσκολία, νὰ σκαρφα-
λώνη στὰ τρομακτικὰ θρά-
χια...

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ, καὶ μὲ
τὸν κίνδυνο—βαρειά καὶ δυσ-
κίνητη καθὼς εἶναι — νὰ πα-
ραπατάη καὶ νὰ γκρεμοτσα-
κιστῇ, φθάνει τέλος ψηλὰ
στὴν κορφή!...

Εἶναι σοῦρουπο πιά!... Λί-
γο ἀκόμα καὶ τὸ βαρὺ σκοτά-
δι τῆς νύκτας θ' ἀπλωθῇ πά-
νω ἀπὸ τὴν ἀπέραντη κι' ἄ-
γρια Ζούγκλα...

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ
κάθοντ' ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά
τους...

— Ἐσὺ, Χουχού... τὴ ρωτᾶ-
νε ἀνήσυχτοι. Πῶς ἀπὸ δεῖ; Ὁ
Ποκοπίκο ποῦ εἶναι:

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία
σκουπίζει τὰ ξαναβουρκωμέ-
να μάτια της:

— Ὁ Ποκοπίκο... αἰωνία
του ἡ μνήμη! τοὺς ἀποκρίνε-
ται.

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ, μὲ λίγα
λόγια, τὰ καθέκαστα :

— Τὸ καὶ τό, καλέ Ἀφεντά-
δες μου ! Ὁ «Ἀντρακλάς»
μου ἔπαθε μεγάλη λαχτάρια!
Κυνηγοῦσε ἕναν Ἀρουραία-
ρο, τέτοιον! Σὰν κι' ἐλόγου
σας, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας...

— Γιατί;

— Ἦθελε, λέει, νὰ τὸν κά-
νῃ γκιουβέτσι μὲ... μανέστρα,
μὲ ξανασυγχωρεῖτε κιόλας !

— Λοιπὸν, λοιπὸν; ρωτᾷει
μὲ ἀγωνία ἡ Ταταμποῦ.

— Τὸ λοιπόν, καθὼς περι-
κολουθοῦσε μὲ τὴ χατζάρα
του, τὸν Ἀρχιποντίκαρο, πα-
ραπάτησε καθὼς φαίνεται.
Καὶ μπλοῦμ, πήρε βουτιά σ'
ἓνα ξεροπήγαδο! Πάει καλ-
λιά του, ὁ φουκαράς!... Ὁ-
μως αὐτὸς ἡσύχασε μιὰ γιὰ
πάντα. Μονάχα ἐγὼ χήρεψα
ἡ καφερούλα!...

Τοὺς λέει ἀκόμα καὶ σὲ
ποῖ ἀκριβῶς σημείο τῆς Ζού-
γκλας θρίσκεται τὸ παράξε-
νο αὐτὸ ἀνοιγμα τῆς γῆς.

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας γί-
γαντας καὶ ἡ πανώρια κι' ἀ-
γνή συντρόφισσά του, δὲν πε-
ριμένουν ν' ἀκούσουν περισσό-
τερα... Ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ
κατεβαίνουν γρήγορα τ' ἀπό-
κριμα θράχια τοῦ θεόρατου
βουνοῦ τους...

Ἡ Χουχού τοὺς ἀκολουθεῖ,
κουτροβαλῶντας σὰν μαύρη
μπάλλα.

Τέλος, φθάνουν κάτω στοὺς
πρόποδες...

Οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι,
στιγμὴ δὲν καθυστεροῦν. Τρέ-
χουν νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ σώ-
σουν τὸν ἀγαπημένο τους νᾶ-
νο...

Ἡ Χουχού καθυστερεῖ, πα-
σχίζοντας νὰ σκαρφαλώσῃ
στὴ ράχι τοῦ «Καθαρόαιμου».
Ταυτόχρονα τοὺς φωνάζει:

— Καλὲ σταθῆτε, καλέ!...
Πιο αἰγὰ νὰ ῥθῶ κι' ἐγὼ μα-
ζί σας!... Γιατίς πιλαλάτε ἔ-
ται; Καλέ... νέφτι σᾶς θάλα-
νε, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!;

Ὁμως, πού νὰ τοὺς προλά-
βῃ!... Πρὶν περάσουν λίγες
στιγμές, ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Τα-
ταμπού ἔχουν χαθῇ πίσω ἀπὸ

τὴν πυκνὴ κι' ἄγρια θλάστη-
σι τῆς περιοχῆς...

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» σπη-
ρουνίζει τὸν τριπόδαρο γαί-
δαρο μὲ τὶς παχουλὲς μαῦρες
πτέρνες τῆς :

— Βρὲ ντέεεε!...

Καὶ τὸ ἀξιοθρήνητο «φερω-
τὸ Ἄτι» ξεκινάει παίρνοντας
κατεύθυνσι πρὸς τὴ Δύσι...

— Ἀχ-θᾶχ! μουρμουρίζει
ἡ καθαλάρρησα Χουχού. Πάει
κι' ὁ «Ἀντρακλάς» μου! Φάι-
νεται πὼς ὥσπου νὰ παντρευ-
τῶ, θὰ «φάω» πολλοὺς γαμ-
προὺς ἀκόμα, πού κακοχρο-
νονάχω! Μὲ συγχωρεῖτε κιό-
λας!

Η ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ

Καὶ τώρα ἄς ξαναγυρίσου-
με κοντὰ στὸν Γκαοῦρ καὶ
τὴν Ταταμπού...

Ὅπως θυμόσατε, τοὺς εἶ-
χαμε ἀφήσει σὲ μιὰ ἀφάντα-
στα τραγικὴ στιγμὴ:

Φθάνοντας στὸ μέρος πού
τοὺς εἶχε πεῖ ἡ Χουχού καὶ
ψάχνοντας νὰ θροῦνε τὸν Πο-
κοπίκο, εἶχαν κρεμαστή μὲ τὸ
μακρὺ χορτόσχοινο στὴν ἀτέ-
λειωτὴ σκοτεινὴ καταπακτὴ.
Ὡσπου, σὲ μιὰ στιγμὴ, τὸ
χορτόσχοινο σπάει. Κι' οἱ δυὸ
σύντροφοι, θγάζοντας ἀπε-
γνωσμένα ξεφωνητά, γκρεμί-
ζονται στὸ τρομακτικὸ θάρα-
θρο...

Τὸ χρυσὸ βραχιόλι πού,
πρὶν λίγο, εἶχε ρίξει ὁ Γκα-
οῦρ, ἔδειξε πὼς ἡ σκοτεινὴ
καταπακτὴ ἦταν ἀφάνταστα
βαθεῖα. Γιατὶ κανένας κρότος

δὲν ἀκούστηκε!...

Κι' ὅμως! Οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι, ἀπὸ τῆ στιγμῇ ποὺ ἔσπασε τὸ χορτόσχοινο, μόλις προφθαίνουν νὰ πέσουν λίγα μέτρα. Γιατὶ ἀμέσως τὰ κορμιά τους βρίσκουν σ' ἓνα παχύ καὶ μαλακὸ στρώμα. Οὔτε κτυπᾶνε, οὔτε παθαίνουν τίποτα!...

Ἀμέσως, ἀρχίζουν μὲ τὰ χέρια τους νὰ ψαχουλεύουν δεξιὰ κι' ἀριστερά... Καὶ γρήγορα νοιώθουν πὼς ἔχουν πέσει πάνω σ' ἓναν τεράστιο σωρὸ ἀπὸ μαλλιά. Λεπτὰ μαλλιά, σὰν κομμένα ἀπὸ ἀν-

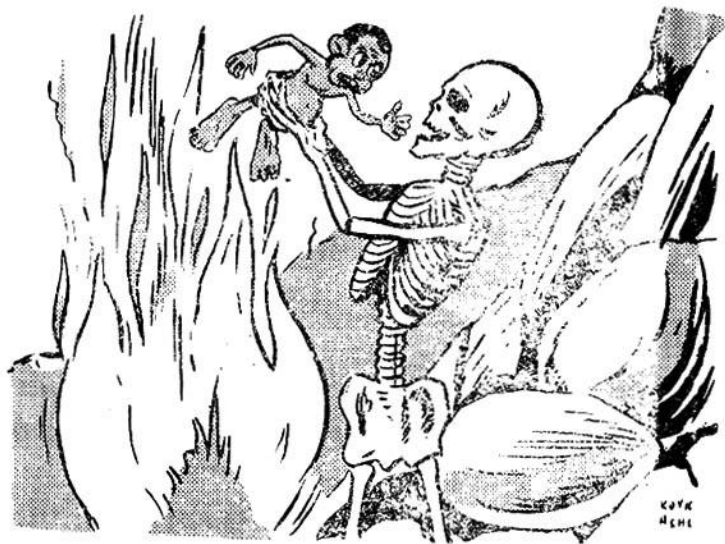
θρώπινα κεφάλια!...

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ ψιθυρίζει πρώτη:

— Τώρα ἐξηγοῦνται ὅλα, Γκαούρ!... Πάνω σ' αὐτὰ τὰ μαλλιά ἔπεσε καὶ τὸ χρυσὸ θραχιόλι μου! Γι' αὐτὸ χτυπώντας δὲν ἔκανε κανένα κρότο!...

Τοὺς συλλογισμοὺς τῆς συνεχίζει τώρα ὁ μελαψὸς γίγαντας:

— Ναί... Πάνω σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μαλακὸ στρώμα θὰ ἔπεσε κι' ὁ Ποκοπικό. Ἄρα δὲν θὰ ἔχη πάθει κανένα κακό... Εἶμαι θέβαιος πὼς θὰ ζῇ!· Καὶ

Ὁ Ἀρχιδρυκόλακας κρατᾷ τώρα στὰ χέρια του τὸν Ποκοπικό. Εἶναι ἑτοιμὸς νὰ τὸν πετάξῃ στὶς φλόγες τῆς ἱερῆς Φωτιάς.

πώς θά τὸν θροῦμε κάπου,
ψάχνοντας μέσα σ' αὐτὴ τὴν
ὕπνογια κόλασι!...

Ταυτέχρονα σχεδόν, ἡ φω-
νὴ τοῦ Γκαούρ ἀντηχεῖ χαρού-
μενη στὸ σκοτάδι:

— Ταταμπού!

— Τί;

— Νά!... Βρῆκα τὸ θρα-
χιόλι σου! Πέρ' το...

Ἡ κόρη τῆς Ζούγκλας
παίρνει τὸ χρυσοῦ στολίδι καὶ
τὸ ξαναπερνάει στὸ μελαψό
μπράτσο τῆς.

Κι' οἱ δύο μαζί πασχίζουν
τώρα νὰ σηκωθοῦν. Ὅμως
στέκεται ἀδύνατον. Τὸ παχὺ
μαλακὸ στῆθος τῶν μαλλιών
βουλιάζει. Δὲν μποροῦν, μὲ
κανένα τρόπο, νὰ σταθοῦν ὀρ-
θοί...

Ἔτσι, ἀναγκάζονται νὰ με-
τακινήθουν μὲ ἄλλο τρόπο.
Καὶ μπουσουλώντας, ἀρχί-
ζουν νὰ σέρνονται σὰν φι-
δια!...

Ξεμακραίνουν ἔτσι ἄρκετά
μέσα στὸ κατάμαυρο πηχτὸ
σκοτάδι...

Ἡ παράξενη μακρυνὴ βοή
φθάνει τώρα πιὸ δυνατὰ στ'
αὐτιά τους. Ἡ θορυβία μυρω-
διὰ καπνοῦ ἔχει γίνει πιὸ έν-
τονη. Σχεδὸν ἀποπνικτική.

Ξαφνικά, οἱ δύο σύντροφοι
φθάνουν μπροστὰ σ' ἕνα στε-
νὸ χωματένιο ἀνοιγμα. Τὸ ψα-
χουλεύουν μὲ τὴν ἀφή τους
στὸ σκοτάδι. Μοιάζει σὰν στό-
μιο μικρῆς σπηλιάς.

Καὶ νά: Μπουσουλώντας
πάντοτε μπαίνουν διστακτικά
μέσα. Προχωροῦν σὰν τυφλο-
πόντικες.

ΦΡΙΚΤΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ

Ἡ ὑπόγεια αὐτὴ σήραγγα,
ὁὐν τραβάει ἴσια. Μοιάζει μὲ
λαβύρινθος. Ἔχει πολλές γω-
νιὲς καὶ καμπύλες...

Περνᾶνε πολλές ἀπὸ δαυ-
τες... Τέλος καὶ ξαφνικά, ἕνα
κόκκινο φῶς ξαφνιάζει τὰ μά-
τια τους. Ἔχουν βγῆ σ' ἕναν
τεράστιο ὑπόγειο θόλο!...

Μιά μεγάλη φωτιά καίει
στὴ μέση. Κι' ἀμέτρητοι σκε-
λετόνθρωποι χορεύουν γύρω
στὶς φλόγες τῆς. Ἀπ' τὰ ξερά
λαρύγκια τους, **θγαίνουν**
στριγγές, μακάθριες φωνές!

Ἕνας ἀπ' τοὺς ζωντανούς
αὐτοὺς σκελετοὺς — πιὸ με-
γάλος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους
— κρατᾷ στὰ χέρια του τὸν
Ποκοπικό. Εἶναι ἔτοιμος νὰ
τὸν πετάξῃ στὶς θανατερὲς
φλόγες!...

Ὁ ἄμοιρος νᾶνος ξεφωνίζει
σπαρακτικά:

— Ἀμάν, μπάρμπα-Κοκκα-
λιάρηδες!... Λυπηθῆτε με! Ἔ-
τσι νὰ συχωρευθῶν τ'... ἀποθα-
μένα σας!...

Ὅμως κανένας δὲν ἀκούει
τὰ λόγια του. Κανένας δὲν
τοῦ δίνει σημασία!

Ἄλλοι μόνον!... Ὁ «Δυσθεό-
ρατος Ἀντρακλας» καταλα-
βαίνει πὺς λίγες ἀνάσες ζω-
ῆς τοῦ μένουν ἀκόμα. Ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμὴ οἱ λαίμαρ-
γες φλόγες θὰ καταδροχθί-
σουν τὸ μικροσκοπικὸ μαῦρο
κορμί του!...

Ὁ Γκαούρ καὶ ἡ Ταταμπού
ἀντικρῶν τὸ κακὸ ποὺ πρό-
κειται νὰ γίνῃ... Τὰ μεγάλα

μαύρα μάτια τους ανοίγουν
διάπλατα από θρίκη!...

"Όμως είναι Έλληνες! Κι'
ό φόβος, ούτε θρήκε, ούτε θα
θρή ποτέ θέσι στην καρδιά
τους!...

"Ο μελαψός γίγαντας Γκα-
ούρ βγάζει την τρομακτική
κραυγή του:

— "Αόοο!.. "Αααααόοοοο!

Και σάν μανιασμένο λιον-
τάρι χύνεται πάνω στο φοβε-
ρό Σκελετόνθρωπο!

Με μια υπεράνθρωπη, σέ
δύναμι κι' όρμη, γροθιά του,
τόν σωριάζει κάτω!

"Αμέσως, άρπάζοντας με
λαχτάρα τόν Ποκοπικό, γυρί-
ζει μπρός-πίσω. Και τρέχει ά-
λαφιασμένος προς τό άνοιγμα
της σήραγγας.

Μά στέκεται άτυχος! Τήν
ίδια στιγμή φθάνει, τρέχον-
τας σάν άστραπή προς τό μέ-
ρος του, ή πανώρια "Τατα-
μπού.

"Ετσι, οί δυο σύντροφοι,
πού δέν προφθαίνουν νά στα-
ματήσουν γιά ν' αποφύγουν
τή σύγκρουσι, πέφτουν με ά-
φάνταστη όρμη ό ένας πάνω
στόν άλλον. Και χάνοντας τήν
ισορροπία τους σωριάζονται
κάτω.

"Ο άμοιρος νάνος πού θρέ-
θηκε ανάμεσά τους στη σύγ-
κρουσι, έχει κτυπήσει άσχη-
μα. Και ξεφωνίζει σπαρακτι-
κά :

— "Αμάν, τρακάρισμαααα!
Σπασανε τά... φανάρια μου!

"Ο άρχηγός τών Σκελεταν-
θρώπων έχει κιόλας σηκωθή.
Κι' όλοι μαζί τώρα χύνονται
πάνω στους δυο μελαψούς

συντρόφους. Τους άρπάζουν
γρήγορα στά κρύα κοκκαλιά-
λιάρικα χέρια τους!...

"Ο Ποκοπικό καταφέρνει νά
ξεφύγη. Κρύβεται κάπου στο
τεράστιο αυτό υπόγειο άνοι-
γμα...

"Ο Γκαούρ και ή Ταταμπού,
είναι τώρα χαμένοι. Τό τρο-
μερό κτύπημα τούς έχει ζα-
λίσει. Και οί άπαίσιои Σκελε-
τόνθρωποι εύκολα καταφέρ-
νουν νά τούς δαμάσουν.

Τέλος, τούς σέρνουν κοντά
στη φωτιά. Φρικτός θάνατος
τους περιμένει!

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΝΕΚΡΟΚΕΦΑΛΗ!

"Όμως, οί δυο σύντροφοι,
δέν άργούν νά συνέλθουν. Πε-
τάγονται ξαφνικά όρθοί και,
πηδώντας μέσ' από τις φλό-
γες, τό θάζουν στά πόδια.
Τρέχουν σάν τρελλοί στόν ύ-
πόγειο θόλο. Πασχίζουν με
κάθε τρόπο νά ξεφύγουν άπ'
τήν άπαίσια κόλασι πούχουν
βρεθθί!...

Ταυτόχρονα φωνάζουν και
στόν χαμένο νάνο:

— "Ε, Ποκοπικόοο! "Ελα
μαζί μαςας!... "Ελα γρήγο-
ραααα!...

"Ο "Δυσθεόρατος "Αντρα-
κλας» βγαίνει σθέλτος από
τήν κρυψώνα του, ξεφωνί-
ζοντας :

— Κουράγιο, θρέεεε! "Εγώ
είμ' έδώωωω! Μπάς και σάς
θρίσκειται κανένα σωθρακάκι
ν' αλλάξω;!

Οί ζωντανοί Σκελετοί κυ-
νηγάνε τώρα, μανιασμένοι,

τούς δυο μελαφούς συντρόφους. Καί κάθε τόσο πού τούς φθάνουν άπλώνουν τὰ κοκκαλιάρικα χέρια τους γιά νά τούς πιάσουν. "Όμως, ό Γκαούρ δείχνεται κι' αὐτή τή φορά υπέροχος!

Τούς κτυπάει μέ τό τρομακτικό του ρόπαλο. Καί τούς διαλύει. Σκορπίζει τὰ κόκκαλά τους δεξιά κι' αριστερά!..

Ό φοβερός Άρχηγός τους οὐρλιάζει τώρα θραχνά κι' άπαίσια. Σάν λυσσασμένος θρυκόλακας :

— Τά θεριάαα!... Άνοιχτε νά μπουν τά θεριάαα!

Καί νά: Καμιά δεκαριά άπ' τούς Σκελετανθρώπους, χωρίζουν άμέσως άπό τούς άλλους. Τρέχουν πρὸς ένα σημείο τής άπέραντης ύπόγειας καταπακτής...

"Ενας τεράστιος θράχος θρίσκει' εκεί... Τόν τραβούν μέ δυσκολία. Κι' έλευθερώνουν έτσι τὸ άνοιγμα μιᾶς εύρύχωρης σπηλιάς!..

Άλλοίμονο! Άμέσως μέ τὸ τράθηγμα τοῦ θράχου, ξεπετιώνται μέσ' άπό τή σπηλιά άμέτρητοι ζωντανοί σκελετοί θηριών: Λιοντάρια, τίγρεις, φίδια, κροκόδειλοι, άρκούδες, πάνθηρες καί θρνια ακόμα!.. Κινούνται κι' αὐτὰ ὅπως οί Σκελετάνθρωποι!...

Μονάχα τὰ κάτασπρα γυαλιστερά κόκκαλα, τὰ νύχια καί τὰ δόντια, τούς έχουν άπομείνει. Οὔτε σάρκες, οὔτε τομάρι καί τρίχωμα ύπάρχει πάνω τους!...

Τά παράξενα αὐτὰ θηριά χύνονται μισιασμένα τώρα

πάνω στὸν Γκαούρ καί στήν Ταταμπού. Τούς κυκλώνουν... Καί μέ τίς τρομερές κοκκαλιάρικες μασσέλες τους ζητάνε νά τούς κατασπαράξουν!...

Οί δυο άμοιροι σύντροφοι, δέν μπορούν πιά, μέ κανένα τρόπο, νά ξεφύγουν!...

"Ετσι, οί Σκελετάνθρωποι, βρίσκουν τήν εύκαιρία νά τούς άρπάξουν γιά δεύτερη φορά!

Τούς κτυπάνε μέ δύναμη στὰ κεφάλια. Τούς ζαλίζουν. Καί τούς σέρνουν πάλι κοντά στις λάιμαργες θανατερές φλόγες...

Ό Ποκοπίκο πού παρακολουθεί άθέατος τὰ συμβαίνοντα, νοιώθει τήν τραγική θέσι τῶν φίλων του. Καί γίνεται, μέ μιᾶς, θηριό άνήμερο!...

"Ετσι, σφίγγοντας μέ λύσσα τή σκουριασμένη κι' άνάπηρη χατζάρα του, έρχεται κρυφά πίσω άπ' τὸν άρχηγὸ τῶν άπαίσιων Σκελετανθρώπων. Καί τὸν κτυπάει μέ άφάνταστη δύναμη στή νεκροκεφαλή του!...

ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΚΟΛΑΣΕΩΣ

"Η σκουριασμένη λάμα τής χατζάρας πετάει σπ'θες! "Όμως, ό σκελετωμένος γίγαντας δέν παθαίνει τίποτα!... Μόνο γυρίζει ένοχλημένος. Κι' άρπάζοντας τὸν τολμηρὸ νᾶνο άπό τὸ πόδι, τὸν σηκώνει ψηλά. "Υστερα τὸν κτυπάει μ' ὀρμή κάτω! Άμέσως τὸν ξανασηκώνει άπό τὸ πόδι. Τὸν ξανακτυπάει!... Κι' αὐτὸ γίνεται τόσες πολλές φορές

πού ὁ Ποκοπικό χάνει κάποτε τὴν ὑπομονή του. Καὶ θογγώντας ἀπ' τοὺς πόνους, ξεφωνίζει μὴ ἀπόγνωσι ἕνα στιχάκι του :

«Λυπήσου με, Κοκκάλα μου!
παράταμε ἀπ' τὸ πόδι!
Καὶ κάτω πιά μὴ μὲ χτυπᾷς
σὰν τό... χλωρὸ χταπόδι!»

Τὰ σκελετωμένα θεριὰ γρήγορα ξαναμπάνουν στὴ σπηλιά τους. Καὶ οἱ ζωντανοὶ σκελετοὶ ξανακλείνουν πάλι, μὲ τὸν τεράστιο θράχο, τὸ ἀνιγμά τους...

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν φρικαλέων αὐτῶν ὄντων διατάζει τώρα :

— Ρίχτε τοὺς δυὸ μελαφούς συντρόφους στὴν ἱερὴ φωτιά!... Κάφ'τε τους ζωντανούς!... Οἱ σκελετοὶ τους θὰ γίνουν σκλάβοι μου!...

Δυὸ-τρεῖς ἀπὸ τοὺς Σκελετανθρώπους ἀρπάζουν ἀμέσως τὴν Ταταμπού. Τῆς ξεριζώνουν τὰ πλούσια μαῦρα μαλλιά. Τὸ ἴδιο κάνουν οἱ ἄλλοι στὸν Γκαοὺρ καὶ στὸν Ποκοπικό!

Τὸ κεφάλι τοῦ ἁμοιροῦ νάου εἶναι γουλι τώρα. Τὸ ἴδιο καὶ τῶν δυὸ συντρόφων.

Ὁ Ποκοπικό φωνάζει στὸν γιγάντιο σκελετό:

— Ἀδερφέ μου Κοκκάλαρε, πολὺ σέ γουστάρω! Τὸ ὁποῖον σῆσε τώρα τὴ φωτιά. Θὰ φέγγουν οἱ... φαλάκρες μας!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Σκελετανθρώπους μαζεύει τὰ μαλλιά. Ὅμως δὲν τὰ πετάει στὶς φλόγες. Εἶναι μεγάλη ἀμαρ-

τάα νὰ καοῦν τρίχες στὴν ἱερὴ φωτιά!...

Τὰ παίρνει λοιπὸν καὶ τρέχοντας χώνεται στὸ στενὸ ἀνιγμά τῆς ὑπόγειας σήραγγας. Προχωρεῖ μέσα στὸ λαθύρινθο. Ὄσπου θγαίνει στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς. Καὶ τὰ πετάει πάνω στὸ παχὺ στρώμα τῶν ἄλλων μαλλιῶν ποὺ θρίσκεται ἐκεῖ. Κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴ χορταριασμένη τρύπα τῆς γῆς. Ἐκεῖ πού, σὰν ἔσπασε τὸ χορτόσχοινο, πέσαν — χωρὶς νὰ πάθουν τίποτα — ὁ Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμπού...

Σ' αὐτὸ πάντα τὸ μέρος, ὁ Ἀρχισκελετανῶρος ρίχνει τὰ μαλλιά τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ τρίχωμα τῶν θεριῶν ποὺ παραπατοῦν καὶ γκρεμοτσακίζονται στὴν κολαομένη καταπακτὴ του!...

Ὑστερα, διατάζει καὶ τοὺς πετάνε τὴν ἄσθητή καὶ μαγικὴ φωτιά. Πού καίει τὶς σάρκες τους, ἀφήνοντας ἄθικτα τὰ κόκκαλά τους...

Ἔτσι, οἱ σκελετοὶ τους, ζοῦν, κινοῦνται καὶ μένουν γιὰ πάντα ἐκεῖ, φυλακισμένοι στὸ ὑπόγειο Ἀντρο τῆς φρίκης. Ἀλύτρωτοι σκλάβοι τοῦ ἀπαίσιου Ἀρχιβρυκόλακα!

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΠΟΥ ΤΡΕΜΕΙ !

Ὁ μελαφὸς γίγαντας κι' ἡ πανώρια συντρόφισσά του, μουγγρίζουν τώρα ἀπὸ τοὺς πόνους τῶν ξεριζωμένων τους μαλλιῶν. Ἀπὸ τὰ κεφάλια τους τρέχουν βροχὴ τὰ αἵματα. Καὶ κατακόκκινα θά-

Τὸ τρομερὸ ρόπαλο τοῦ Γκαούρ διαλύει τοὺς σκελετανθρώπους.
Σκορπίζει τὰ κόκκαλά τους στὸν ἀέρα!

φουν τὰ πονεμένα πρόσωπά τους.

Μονάχα ὁ Ποκοπίκο δὲν στεναχωριέται καθόλου γιὰ τὸ κακὸ πὺ ἐπαθε. Ξύνει σκεπτικός τὴ μαδημένη κεφαλα του καὶ μουρμουρίζει φιλοσοφικά :

— Δὲν θαρρεύσαι!... Καλὺτερα πὺ μοῦ τὰ ξερριζώσανε: Θά γλυτώσω κι' ἀπ' τὸ μπελλά νὰ κάνω, κάθε πρωί, ...χωρίστρα!

Ὁ Γκαούρ, στὴν τραγικὴ θέσι πὺ θρίσκεται, ἀρχίζει νὰ θυμάται τώρα:

Εἶχε ἀκούσει κάποτε, ἀπὸ

κάποιον γέρο Μάγο, γιὰ τὸν τρομερὸ Θαναζάν. Τὸν γιγάντιο Σκελετὸ καὶ τὸ καταχθόνιο βασίλειό του στὰ ἔγκατα τῆς γῆς!...

Θυμάται ἀκόμα πὺς ὁ Μάγος ἐκεῖνος τοῦ εἶχε πῆ αὐτά, πάνω-κάτω, τὰ λόγια:

— Ὁ ἀπαίσιος Θαναζάν, γιὰ νὰ φτειάξη ἕναν Σκελετάνθρωπο, πρέπει νὰ ρίξη ζωντανὸ τὸ θῦμα του στὶς φλόγες τῆς Ἱερᾶς Φωτιάς... Γι' αὐτὸ ἔχει στρώσει ὅλο τὸ μέρος πὺ θρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ χορταριασμένο ἀνοιγμά τῆς καταπακτῆς μὲ παχύ στρώμα μαλ-

λιών... "Ετσι κι' οί άνθρωποι καί τά θηριά, πού θά τύχη νά παραπληθήσουν, δέν παθαίνουν κακό...

»Γιατί, οί φοβεροί Θεοί του μαύρου Άδη ἔχουν θάλει τρομερό Νόμο: Στήν υπόγεια αὐτή Κόλασιν δέν πρέπει, καμμιά ζωντανή ὑπαρξί, νά θρῇ τὸ θάνατο. Γιατί ἂν γινόταν αὐτό, ἡ Ἱερή Φωτιά θάσβηνε γιά πάντα. Καί οί σκελετοί ἀνθρώπων καί θηριῶν θά ξαναποκτοῦσαν τίς καμμένες σάρκες τους. Κι' ὅλοι μαζί θά χύνονταν νά σπαράξουν τὸν ἀπαίσιο Τύραννο! "Ετσι,

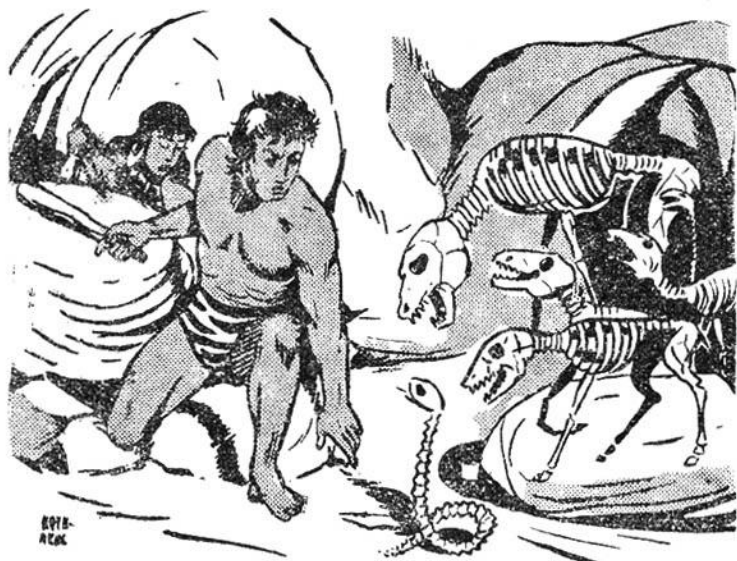
ὁ Ἀρχιθρυκόλακας θάθρῃσκε τὸ πιὸ φρικτὸ τέλος!

Αὐτά, κι' ἄλλα πολλὰ εἶχε ἀκούσει ὁ Γκαούρ, νά λήῃ ὁ γέρο Μάγος τῶν ἱθαγενῶν.

Ἡ Ζούγκλα — ἀλλοίμονο — εἶναι μιὰ παράξενη χώρα! Μιὰ χώρα γεμάτη ἀνεξήγητα μυστήρια! Γεμάτη ἀπὸ φοβεροὺς Δαίμονες, Στοιχεῖα, Φαντάσματα καί Τέρατα!...

.....

Καί νά: Ἀμέσως μετὰ τοὺς συλλογισμοὺς αὐτοὺς, ὁ μελαψὸς γίγαντας θάζει σ' ἐνέργεια τὴν ἐξυπνάδα του :

Ἀμέτρητα σκελετωμένα θηριά χύνονται νά σπαράξουν τοὺς δυὸ ἀτρόμητους συντρόφους. Οἱ στιγμές εἶναι ἀφάνταστα τραγικές

Με μιὰ ξαφνική καὶ γρήγορη κίνησι, ἀρπάζει, μὲ τὶς δυὸ παλάμες, ἀπὸ τὸ λαιμὸ, τὴν Ταταμπού. Καὶ φωνάζει ἀπειλητικὰ στὸν ἀπαίσιον Θαναβάν :

— Θά τὴν πνίξω!... Θά ξεψυχήσῃ ἐδῶ, μέσα στὸ κολασμένο σου βασίλειο!...

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Σκελετανθρώπων τρομάζει ἀφάνταστα, ἀκούγοντάς τον. Γιατὶ ἂν — ὅπως ξέρομε — ἕνας ἄνθρωπος ἢ ἕνα θηριὸ πεθάνῃ στὸ ὑπόγειο "Ἄντρο του, εἶναι χαμένος!... Οἱ Θεοὶ τοῦ "Ἄδῃ θά τὸν τιμωρήσουν σκληρὰ!

"Ετσι, γονατίζει ἀμέσως μὲ δέος μπροστὰ στὸν Γκαούρ. Τὸν θερμοπαρακαλεῖ μὲ τὴν στριγγὴ φωνή του:

— Λυπήσου με, καλὸ μου παλικάρη!... Παράτησε τὸ λαιμὸ τῆς συντρόφισσᾶς σου. Μὴ κάνῃς, ἐδῶ κάτω, φονικὸ! Κι' ὅποια χάρι μοῦ ζητήσῃς, θά σὲν κάνω!...

Ὁ ὑπέροχος "Ελληνας χωρὶς νὰ παρατήσῃ τὸ λαιμὸ τῆς πανώριας συντρόφισσᾶς του, ἀποκρίνεται :

— Νὰ μᾶς ἀφήσῃς λεύτερους νὰ φύγουμε ἀπ' αὐτὴ τὴ μαύρη κόλασι!... Νὰ μᾶς βοηθήσῃς νὰ ξαναθγοῦμε πάνω στὸν ἄερα καὶ στὸν ἥλιο τῆς ἀγαπημένης μας Ζούγκλας!...

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΘΑΝΑΒΑΝ !

Ὁ Ποκοπίκο, ποὺ παρακολουθεῖ τὴ σκηνή, τᾶχει χάσει. Δὲν καταλαβαίνει τίποτα ἀπ' ὅσα βλέπει κι' ἀκούει!... Τοῦ

εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ γιατί ὁ Ἀρχηγὸς τῶν Σκελετανθρώπων ἐνδιαφέρεται τόσο πολὺ γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Ταταμπού.

— Βρὲ μπὰς καὶ τὴν ἐρετεύτηκε τὴν κυρὰ Λουκούμω ; μурμουριζει παραξενεμένος.

Καλοῦ-κακοῦ ὅμως, ἀρπάζει κι' αὐτὸς τὸ... δικό του λαιμὸ. Κάνει πὼς σφίγγεται γιὰ νὰ πνιγῇ. Καὶ φωνάζει θραχνά :

— Βαστᾶτε με, θρέεε!.. Θά πνιγῶ σὰν κοκορόπουλο!

Κανένας ὅμως δὲν τοῦ δίνει σημασία...

Ὁ Θαναβάν δείχνει τώρα στὸν Γκαούρ τὸ στόμιό τῆς ὑπόγειας σήραγγας.

— Μπορεῖτε νὰ φύγετε ! μурμουριεи. Εἴσαστε λεύτεροι!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας, χωρὶς καὶ πάλι ν' ἀφήσῃ τὸ λαιμὸ τῆς συντρόφισσᾶς του, τὴν παρασύρει πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Ὅμως, τὸ ἄνοιγμα τοῦ σκοτεινοῦ λαβύρινθου εἶναι στενὸ. Δὲν χωρᾶνε νὰ περάσουν κι' οἱ δυὸ μαζί!...

"Ετσι, ἀναγκάζεται νὰ παρατήσῃ τὸ λαιμὸ τῆς. Καὶ τὴ σπρώχνει νὰ μπη πρώτη αὐτή!...

Ὅμως, ἀλλοίμονο : Αὐτὴ τὴν εὐκαιρία περιμένε, φαίνεται, ὁ ἀπαίσιος Ἀρχισκελετάνθρωπος. Κι' ἀρπάζοντας ἀμέσως, στὰ κοκκαλιάρικα μπράτσα ριου τὸν Γκαούρ, οὐρλιάζει στοὺς ἄλλους σκελετοὺς :

— Ἐσεῖς πιᾶστε τὴ γυναῖκα καὶ τὸ νᾶνο!... Αὐτὴ τὴ

φορά δὲν πρέπει νὰ μοῦ γλυτώσουνε!...

Μὰ ὁ θρυλικὸς "Ελληνας δὲν δεῖχνει καμμιὰ διάθεσι νὰ παραδοθῇ! Παλεύει ὑπεράνθρωπα μὲ τὸν τρομακτικὸν ἀντίπαλο!... Κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ κρῦο ἀγκάλισμά του!...

"Ὁμως, τίποτα δὲν καταφέρει...

Οἱ μισοὶ Σκελετοὶ ἔχουν ἀρπάξει, σὸ μεταξὺ, τὴν Ταταμπού. Κι' οἱ ἄλλοι μισοὶ χύνονται πάνω του. Βοηθᾶνε τὸν Ἀρχηγό τους...

Ὁ Ποκοπίκο τρέχει, γύρω-γύρω, στὴ φωτιά, γιὰ νὰ ξεφύγῃ. Μὰ ἕνας ἀπ' τοὺς Βρυκόλακες τὸν προφθαίνει. Τὸν κτυπάει μὲ τὴν κοκκαλιάρικη γροθιά του σὸ κεφάλι. Τὸν ζαλίζει καὶ σωριάζεται κάτω.

Τέλος τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὴν τεράστια πατοῦσα του καὶ τὸν σέρνει — σχεδὸν ἀναίσθητο — πλάι στὴν ἀσθηστὴ ἱερὴ φωτιά.

Στὸ μεταξὺ, φέρνουν ἐκεῖ κι' οἱ ἄλλοι τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Ταταμπού, ποὺ θρίσκονται σὲ κακὰ χάλια...

Κι' οἱ τρεῖς τώρα κοίτωνται μισολιπόθυμοι κάτω...

Ὁ γιγάντιος Σκελετός, οὐρλιάζει ἄγρια πάλι :

— Στὴ φωτιά!... Ρίχτε τους ἀμέσως στὴ φωτιά!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπ' τὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα τῆς ὑπόγειας σήραγγας, μιὰ τρομακτικὴ φωνὴ ἀντηχεῖ :

— "Εφτασα, καταραμένε Θανατᾶν!... Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ λογαριαστής μαζί μου!...

ΣΤΑ ΚΟΛΑΣΜΕΝΑ ΣΠΛΑΧΝΑ ΤΗΣ ΓΗΣ!

'Αλλὰ καλύτερα νὰ σταματήσουμ' ἐδῶ. Πρέπει νὰ γυρίσουμε, πάλι, λίγο πίσω στὴν ἱστορία μας...

"Ὅπως θυμόσαστε, εἶχαμε ἀφήσει τὴ μελιστάλακτη Χουχού καθάλλα στὸν ψωραλέο «Καθαρόαιμο» νὰ προχωρή κατὰ τὴ δύσι...

...

Τὸ φτερωτὸ τριπόδαρο "Α-τι, τὴ φέρνει, νύκτα πιά, στὴ σπηλιά του Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Τὸ καὶ τό, Ἀφεντάδες μου! τοὺς λέει. Ὁ «Ἀντρακλάς» μου πήρε θουτιά καὶ ἔπιψε ἐντὸς ἐνός ξεροπηγάδου!... Καλὲ χήρεψα προτοῦ νὰ παντρευτῶ, ἢ καφερούλα, ποὺ τρομάρα νὰ μοῦρθῃ!...

»Ὅσο γιὰ τὸν Γκαοῦρ καὶ τὴν Τέτοια του, τοὺς ἄφησα νὰ πιλαλᾶνε πρὸς βοήθειάν του! Σίγουρα κι' αὐτοὶ θὰ πῖψουνε ἐντὸς τῆς λούμπας, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν κι' ὁ Κραγιαμπού τὴν ἀκοῦνε σα-στισμένοι. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ρωτάει :

— Πέο' μου, Χουχού: Σὲ ποῖο σημεῖο θρίσκεται αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα τῆς γῆς;

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία τοῦ περιγράφει τὸ μέρος...

Ὁ Ταρζάν ποὺ τὴν ἀκούει, κουνάει μὲ ἀπογοήτευσι τὸ κεφάλι του.

— Ἀλλοίμονο! λέει στὴ Τζέιν. Ὅποιος πέσῃ σ' αὐτὴ

τὴ χορταριασμένη τρύπα, χάνεται γιὰ πάντα!...

Καὶ τῆς ἐξηγεῖ :

— Λένε πῶς κάτω θαθεῖα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς ζῇ κάποιος σκελετωμένος γίγαντας. Κι' ἀπὸ τὰ κοκκαλιάρικα χέρια τοῦ κανέναν δὲν γλυτώνει ποτέ!...

— Λὲς νάπεσαν μέσα κι' ὁ Γκαοῦρ μὲ τὴν Ταταμπού; ρωτάει ἀνήσυχη ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας.

— "Ἰσως!... Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ σπεύσουμε. Ἐλάτε λοιπόν, μαζί μου. "Ενας μονάχα μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ!.. Ἀμέσως ξεκινάει μὲ τὴ συντρόφισσα καὶ τὸ γιό του. Παίρνουν κι' οἱ τρεῖς, διασπαστικοί, τὸ μονοπάτι κατὰ τὸ θορριά!...

Ἡ Χουχού ξαναπηδάει στὴ ράχι τοῦ Καθαρόαιμου. Καὶ σπηρουνίζει τὰ πλευρά του μὲ τὶς παχουλές της φτέρνες:

— Βρὲ ντέεεε, χρυσό μου! Βρὲ ντέεεε, ποῦ κακοφοφονάχης!...

Καὶ δίνει στὸ τριπόδαρο «Ἄτι» τῆς κατεύθυνσι ἀντίθετη: πρὸς τὸ Νοτιά. Θέλει νὰ φθάσῃ στὴν ἄγρια περιοχὴ ποῦ χάθηκε ὁ ἀγαπημένος της «Ἀντρακλάς». Νὰ δῇ τί ἀπόγινε...

.....

"Ἐχει ξεμακρύνει πολὺ ἡ Χουχού, ὅταν ξαφνικὰ κάποιος θόρυβος φθάνει σι' αὐτιά της: Ὁ ἀντικρινὰ χαμόκλαδα ἀκούγονται ν' ἀνασαλεύουν...

Ὁ ψωραλέος γάιδαρος κοντοστέκεται ροθουνίζοντας ἀ-

νήσυχα. Ἡ πυγμαία μαρμαρώνει πάνω στὴ ράχι του. Μὲ γουρλωμένα μάτια ψάχνει τὸ σκοτάδι...

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, ἓνας μαῦρος ὄγκος παρουσιάζεται. Ζυγώνει ἀργὰ κοντὰ της...

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» θγάζει τρομαγμένα ξεφωνητά:

— Βοήθειασα!... Καλὲ βοήθειασα!...

Ὁ μαῦρος ὄγκος δὲν ἀργεῖ νὰ τὴ φθάσῃ: Εἶναι μιὰ μεγαλόσωμη σερνικιά ἀρκούδα. Βαδίζει ὀρθὴ χρησιμοποιώντας μονάχα τὰ πσινά της ποδάρια...

Ἀμέσως ἀπλώνει τὰ δυὸ χοντρά καὶ τριχωτὰ χεροπόδαρά της. Ἀρπάζει τὴ Χουχού πάνω ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ Καθαρόαιμου. Καὶ φεύγει πάλι ἀργὰ καὶ μεγαλόπρεπα...

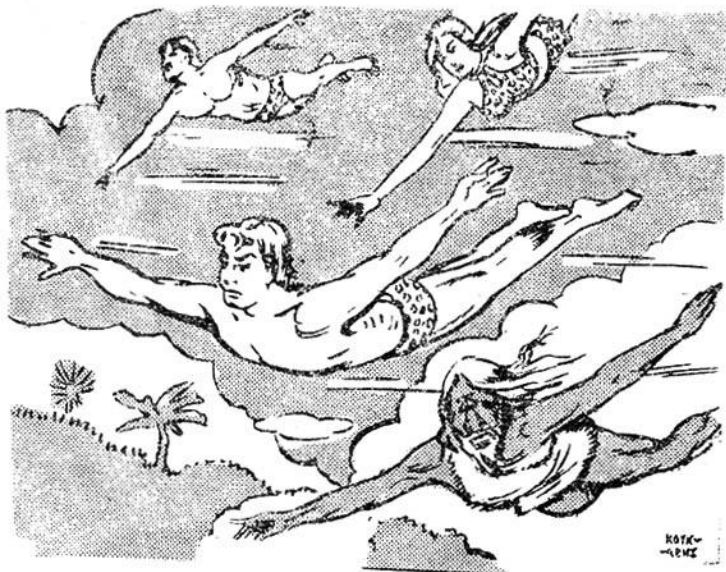
Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία, κολακεύεται γιὰ τὴν... «ἀπαγωγὴ» ποῦ τῆς γίνεται:

— Καλέ, λυπήσουμε, χρυσέ μου ἀρκούδαρε! Διατί μὲ «κλέπτεῖς» τόσον ὀγρήγορις; Τριῶν ὥρωνε χήρα εἶμαι ἀκόμα ἢ καφερούλα! Καλέ ἄσε με νά... σιτέψω λιγούλακι!

Ἡ μεγαλόσωμη σερνικιά ἀρκούδα τὴν κρατᾷ γερὰ στὴν ἀγκαλιά της. Προχωρεῖ ἀτάραχη! Σημασία δὲν δίνει στὰ παρακάλια της.

Ἡ ἄμοιρη Χουχού παλεύει καὶ κτυπιέται τώρα γιὰ νὰ τῆς ξεφύγῃ:

— Καλέ τί κακὸ εἶν' αὐτὸ μ' ἐμένα: Δὲν κοτάω νὰ χιρέψω καὶ γίνομαι... ἀνάρπαστη.

Με τὴ μαγικὴ δύναμι τοῦ Νάχρα Ντοῦ πετάνε ὅλοι, σὰν πουλιά, στὸν ἀέρα, μὲ κλεισμένα τὰ μάτια τους...

Καὶ θάζει σ' ἐνέργεια ἓνα πολὺ κὸλπο ποὺ ξέρει ἀπὸ μικρὴ:

Μὲ ξαφνικὴ καὶ γρήγορὴ κίνησι σκεπάζει μὲ τὶς παλάμες τῆς τὰ μάτια τοῦ θεριοῦ...

Ἡ ἀρκούδα, παύοντας νὰ βλέπῃ, νομίζει πὼς ἔχει τυφλωθῇ... Ἔτσι γυρίζει σὰν σβούρα. Κτυπιέται ἀπὸ τὸ ἕνα δέντρο, στὸ ἄλλο. Καὶ μουγγρίζει μὲ λύσσα καὶ μανία.

Ἡ πυγμαία νοιώθει τὸ σφίξιμο τοῦ θεριοῦ νὰ χαλαρώνεται. Ἔτσι, λευθερώνοντας τὰ μάτια τοῦ πηδᾷ κάτω.

Καὶ κρύβεται σβέλτῃ πίσω ἀπὸ κάποιον κορμὸ δέντρου.

Ἡ ἀρκούδα ξαναβρίσκει τὸ φῶς τῆς. Ὅμως ἡ μεγάλη λαχτάρα ποὺ πέρασε, τὴν ἔχει τρομάζει ἀφάνταστα. Φοβᾶται μὴν ξαναπάθῃ τὸ ἴδιο κακό. Καὶ παρατῶντας τὸ θῦμα τῆς, τὸ θάζει στὰ πόδια! Χάνεται γρήγορα στὶς πυκνὲς φυλλωσιές καὶ ἀπὸ σκοτάδι τῆς τραγικῆς αὐτῆς νύκτας.

Λεύθερη πιά ἡ Χουχού, ἀναστενάζει μὲ παράπονο:

Καλὲ ἄχ, τί τραυᾶμε κ' ἐμεῖς οἱ... χῆρες, μὲ συγχωρεῖτε κι ὅλας!

Τέλος ξανασκαρφαλώνει στη ράχη του ψωραλέου Γαϊδάρου και τὸν παρακαλάει :

— "Αειντε χρυσό μου! Τράβα νά βραῦμε τὸν "Αντρακλά μας! Δέν κάνω ἐγὼ γιὰ... χήρα! Τυγχάνω πολὺ κουκλοειδῆς καὶ μούρλια, πανάθεμά με! Μονάχα τοῦ λόγου σου δέν μ' ἔχεις ἀζητήση ἀκόμα!

ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΠΑΚΤΗ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

"Ομως ὥς ἀφήσουμε τώρα τὴ Χουχού. Πρέπει νά παρακολουθήσουμε τὸν Ταρ.άν, τὴ Τζέιν καὶ τὸν Κραγιαμπού...

Τοὺς εἶχαμε ἀφήσει — ὅπως θυμόσαστε — νά φεύγουν θιαστικοί, παίρνοντας κατεύθυνσι πρὸς τὸ βορρῆα...

Καὶ νάτους: φθάνουν τώρα στὰ χαλάσματα τοῦ "Αρχαίου Ναοῦ. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται τὸ ὑπόγειο ἄντρο τοῦ Μάγου Νάχρα Ντού!

Πρῶτος ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀρχίζει νά κατεβαίνει σκαλοπάτια. Τὸν ἀκολουθοῦν ἡ συντρόφισσα καὶ ὁ γιὸς του. Ὡς ποὺ φθάνουν κάτω στὴν κατακόμβη τοῦ τρόμου καὶ τῆς φρίκης.

Εἶναι στρωμένη δλόκληρη μὲ ἀνθρώπινα κόκκαλα καὶ νεκροκεφαλές. Γύρω, στὰ χωματένια τοιχώματά της βρίσκονται θαλασσωμένες κουκουθᾶγιες, νυχτερίδες, σκροπιοὶ καὶ φίδια φαρμακερά.

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος τοὺς ὑποδέχεται μ' ἐνδιαφέ-

ρον :

— Τί τρέχει; Σᾶς συμβαίνει κανένα κακό; Τώρα εἰσαστε φίλοι μου! Θά κάνω ὅτι μπορῶ γιὰ νά σᾶς βοηθήσω!

Ὁ Ταρζάν τοῦ ἀποκρίνεται ἀνήσυχος :

— Θέλω νά μάθω ποῦ βρίσκονται αὐτὴ τῇ στιγμῇ ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμπού...

Ὁ Νάχρα Ντού σηκώνει τὸ τερατόμορφο κεφάλι του. Τὸ γέρνει πρὸς τὰ πίσω, κλείνοντας ἀργὰ τὸ τρομακτικὸ πρᾶσινο μάτι του...

Καὶ μένει στὴ θέσι αὐτὴ λίγες στιγμές. Σὰν νά κοιμᾶται... Σὰ νά ὀνειρεύεται...

Τέλος ξαναφέρνει τὸ κεφάλι στὴν πρώτη θέσι, ἀνοίγοντας τὸ μοναδικὸ κλειστὸ μάτι του.

Ἡ ἔκφρασί του φαίνεται τώρᾳ ἀνήσυχη. Φοβισμένη!

Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ποὺ κρέμεται ἀπ' τὰ χεῖλια του, ρωτᾷ με ἀγωνία :

— Λοιπόν;

Ὁ παντοδύναμος Μάγος ἀνασηκώνεται μὲ δυσκολία. Τὰ κόκκαλα κ' οἱ νεκροκεφαλές τρίζουν κάτω ἀπὸ τὰ σκελετωμένα ποδάρια του. Τὸ μοναδικὸ μεγάλο μάτι του πετάει πράσινες ἀστραπές!

Καὶ φωνάζει βραχνά:

— Πᾶμε γρήγορα! Πρέπει νά προφτάσουμε! Ὁ Γκαοῦρ, ἡ Ταταμπού καὶ ὁ νᾶνος βρίσκονται στὰ σπλάχνα τῆς γῆς! Εἶναι σκλάβοι τοῦ φοβεροῦ Σκελετανθρώπου Θαναθάν! Τοὺς ἔχει ξεριζώσει τὰ μαλλιά! Καὶ ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ θά κάψῃ τίς σάρ-

κες τους στήν Ιερή Φωτιά του!

‘Ο Ταρζάν κάνει ν’ άρχισή ν’ άνεβαίνει τὰ χωματένια σκαλοπάτια. “Όμως ό Νάχρα Ντού τόν συγκρατεί :

— Στάσου! “Εται, άν πᾶμ’ ἐκεῖ μέ τάπόδια, θέλουμε πά-νω από δυό ὥρες γιά νά φθά-σουμε! Μή ξεχνᾷς πῶς εἶμαι καί «πιασμένος» ἀπ’ τοὺς ρευματισμούς!

— Τότε; ρωτάει ό “Αρχον-τας τῆς Ζούγκλας.

— Κλείστε ὅλοι τὰ μάτια σας! τοὺς διατάζει ή θραχνή φωνή τοῦ Μάγου.

Καί προσθέτει :

— Δέν θά τ’ ανοίξετε, άν δέν σᾶς ’πῶ!

‘Ο Ταρζάν, ή Τζέιν κ’ ό Κραγιαμποῦ κλείνουν ὑπάκουα τὰ μάτια τους. Περιμέ-νουν μέ αγωνία...

Καί νά: Ξαφνικά μιὰ πα-ράξενη βοή φθάνει στ’ αὐτιά τους... Σιγά - σιγά τὰ πό-δια τους παύουν νά πατᾶνε σέ στερεό ἔδαφος. Νοιώθουν σά νά θρίσκονται στοῦ κενό. Σά νά πετᾶνε!

Ταυτόχρονα κ’ ἕνα δυνατό ρεῦμα ἀέρα τοὺς κτυπάει τὰ πρόσωπα... Εἶναι φανερό πῶς πετᾶνε. Καί μέ μεγάλη ταχύτητα μάλιστα!

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΙΕΡΕΣ ΦΛΟΓΕΣ!

Μά ὅλ’ αὐτὰ δέν κρατᾶνε παρά λίγες μονάχα στιγμές...

Σχεδόν ἀμέσως, ή παράξε-νη βοή σταματάει. Οἱ τρεῖς σύντροφοι νοιώθουν τὰ πόδια

τους νά ξαναπατᾶνε σέ στε-ρεό ἔδαφος...

‘Ο Νάχρα Ντού τοὺς διατά-ζει πάλι :

— “Ανοίχτε τώρα τὰ μάτια σας!

‘Ο Ταρζάν, ή Τζέιν κι ό Κραγιαμποῦ ἀνασηκώνουν μέ λαχτάρια τὰ κατεβασμένα βλέ-φαρά τους.

‘Απίστευτο! Δέν βρίσκον-ται πιά στή φρικτὴ ὑπόγειη καταπακτὴ. Μέσα σ’ αὐτὰ τὰ λίγα δευτερόλεπτα ἔχουν φθάσει σέ μιὰ μακρυνή κι ἄγρια τοποθεσία τῆς Ζού-γκλας. Καί στέκουν γύρω ἀ-πό ἕνα χορταριασμένο ἀνοι-γμα τῆς γῆς! Μαζί τους βρί-σκεται, φυσικά, κι ό παντο-δύναμος Μάγος!

— Ἐμπρός! τοὺς διατάζει γιά τρίτη φορά! Πηδῆστε ἀ-μέσως ὅλοι μέσα σ’ αὐτὴ τὴ σκοτεινὴ τρύπα! Μή φοβηθῆ-τε. Κανένα κακὸ δέν θά πά-θετε! Κι άν δέν μέ πιστεύετε, ὀρίστε : Κάνω ἐγὼ τὴν ἀρ-χή!

Καί προχωρῶντας ἕνα βῆ-μα πέφτει... Τὸ κορμί του χάνεται γρήγορα κάτω στοῦ σκοτεινοῦ δάραθρο!

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν ἀκολουθεῖ ἀμέσως πέ-φτοντας ξωπίσω του. ‘Εξαφα-νίζεται κι αὐτὸς στοῦ θάθους...

Μετὰ τὸν Ταρζάν πέφτει ή Τζέιν. Ἡ πανέμορφη κι ἀτρό-μητη συντρόφισσά του...

Τελευταῖος κάνει τὸ ἴδιο κι ό καλόκαρδος Κραγια-μποῦ!

Τώρα πιά δέν μένει, παρά νά πέσουνε... κ’ ἐμεῖς. Γιατί ἐ-

δῶ ἔξω πού θρискόμαστε, τίποτα ἐνδιαφέρον δὲν θά μπορέσουμε νά δοῦμε!

Δὲν φαντάζομαι νά φοβάται κανένας σας νά πάρη βουτιά! "Ολοι ξέρουμε πῶς ἡ καταπαικτὴ αὐτὴ εἶναι κάτω στρωμένη μ' ἓνα παχύ στῶμα ἀπαλά μαλλιά! Κανένας κίνδυνος ὑπάρχει!

... ..
Καὶ νά: "Ο Μάγος μὲ τοὺς συντρόφους του προχωροῦν τώρα, μὲ τὰ τέσσερα, πάνω στὸ μαλακὸ μάλλινο στῶμα. Μπαίνουν στὸ ἀνοιγμα τῆς ὑπόγειας σήραγγας. Καὶ περνώντας τὶς ἀτέλειωτες στροφές τῆς θγαίνουν ἔξω στὸν εὐρύχωρο θόλο...

"Ο Ταρζάν, ἡ Τζέιν κι ὁ Κραγιαμποῦ κυττάζουν κατὰ πλῆκτι πρὸς τὸ μέρος τῆς μεγάλης φωτιᾶς...

"Ο Γκαούρ, ἡ Ταταμποῦ κι ὁ Ποκοπίκο, θρискονται κάτω, πλάι στὶς φλόγες, ξεμαλλιασμένοι κι ἀναίσθητοι! Φρικτὸ τέλος τοὺς περιμένει.

"Η καρδιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας σπαράζει στὸν πόνο. Κι ἀπ' τὰ πλατεῖα φουσκωμένα στήθεια του θγῆκε ἡ ἄγρια, τρομακτικὴ κραυγὴ πού εἶχαμε ἀκούσει:

— Ἐφτάσα, καταραμένε Θαναθάν! Ἦρθε ἡ ὥρα νά λογαριαστῇς μαζί μου!

Κι ἀμέσως, ὁ ἀδειλιastos Ταρζάν, τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ, χύνεται πάνω στὸ γιγαντώσωμο σκελετάνθρωπο!

"Η Τζέιν κι ὁ Κραγιαμποῦ τὸν ἀκολουθοῦν...

Κ' οἱ τρεῖς μαζί, σὲ λίγο,

παλεύουν καὶ κτυπιῶνται μὲ τὸν ἀπαίσιον Θαναθάν καὶ τοὺς θρискόλακές του!

Μιά φοβερὴ καὶ τρομερὴ μάχη ἔχει ἀρχίσει γύρω ἀπὸ τ' ἀναίσθητα κορμιά τῶν δύο μελαψῶν συντρόφων καὶ τοῦ μαύρου νάνου!

"Αδάσαστος — ὅπως πάντοτε — ὁ Ταρζάν, διαλύει, μὲ τὶς γροθιές του, τοὺς μανιασμένους Σκελετανθρώπους! Τὰ κόκκαλά τους τινάζονται καὶ σκορπίζουν στὸν ἀέρα!

Μονάχα ὁ Ἀρχηγός τους, ὁ τρομερὸς Θαναθάν, δὲν παθαίνει τίποτα. "Οσο κι' ἂν τὸν κτυπᾶν μὲ ρόπαλα καὶ μαχαίρια!

"Ομως ξαφνικὰ καὶ μιὰ ἄλλη φωνὴ θραχητὴ τώρα κι ἀδύναμη, ἀντηχεῖ στὸν ὑπόγειο θόλο:

— Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θά γλυτώσης, Θαναθάν! Βρίσκομαι κ' ἐγὼ ἐδῶ!

Εἶναι ὁ τερατόμορφος καὶ μονόφθαλμος Μάγος Νάχρα Ντού! "Ερχεται τώρα κι αὐτός, μὲ τὴ μαγικὴ του δύναμι, νά πάρη μέρος στὴ φοβερὴ γιγαντομαχία!

ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

"Η ἐμφάνισι τοῦ παντοδύναμου Μάγου, τρομάζει ἀφάνταστα τοὺς Σκελετανθρώπους καὶ τὸν ἀπαίσιον Ἀρχηγὸ τους...

Στὴν ἀρχὴ κάνουν νά τὸ βάλουν στὰ πόδια. "Ομως γρήγορα συνέρχονται. Κι ὁλοι μαζί — παρατώντας τὰ

θύματά τους — χύνονται μα-
νιασμένοι πάνω του. Μὲ τὰ
κοκκαλιάρικα χέρια τους ζη-
τάνε νὰ σπαράξουν τὶς λι-
γοστὲς σάρκες τοῦ κορμιοῦ
τοῦ Νάχρα Ντού!

Μὰ ὄχι! Οἱ πρῶτοι Σκε-
λετάνθρωποι πού τὸν ἀγγί-
ζουν, σωριάζονται ἀμέσως
κάτω ξεροί. Σὰ νὰ τοὺς κτύ-
πησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι!

Μονάχα ὁ Θαναθάν δὲν πα-
θαίνει καὶ πάλι τίποτα! Ἡ
μαγικὴ δύναμι τοῦ μονόφθαλ-
μου Μάγου δὲν φέρνει ἀποτέ-
λεσμα σ' αὐτόν!

Ἔτσι, ὁ Ἀρχιθρυκόλακας
τὸν ἀρπάζει μὲ τὸνα χεῖρ ἀπ'
τὸ λαιμὸ καὶ μὲ τ' ἄλλο ἀπ'
τὰ πόδια. Παίρνει φόρα γιὰ
νὰ τὸν πετάξῃ στὶς κόκκινες
φλόγες τῆς ἱερῆς φωτιᾶς του!

Ὅμως ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν
κι ὁ Κραγιαμποῦ προφθαί-
νουν. Πέφτουν ταυτόχρονα ὅ-
λοι τους πάνω στὸν Θαναθάν.
Πασχίουν, μὲ κάθε τρόπο, νὰ
τὸν λευθερώσουν ἀπ' τὰ χέ-
ρια του!

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή ἡ Ἀρ-
χόντισσα τῆς Ζούγκλας πα-
τάει κατὰ λάθος τὸ ποδάρι
τοῦ ἀναίσθητου Ποκοπικού. Κι
ὁ δυνατός πόνος κάνει τὸ
νᾶνο νὰ συνέλθῃ...

Ἔτσι, ἀνοίγοντας τὰ μεγά-
λα κομικὰ μάτια του, ἀντι-
κρύζει μὲ τρόμο καὶ φρίκη τὸ
μακελειὸ πού γίνεται...

Πετιέται ἀμέσως ὀρθός.
Καὶ κάνοντας νὰ τὸ θάλῃ πα-
νικόβλητος στὰ πόδια, φω-
νάζει ἄγρια :

— Βαστάτε με, θρέε! Βα-
στάτε με νὰ μὴ σᾶς... σφά-

ξωωωωωω!

Ὅμως στέκεται ἄτυχος!
ἸΓατί ζαλισμένος καθὼς εἶναι,
δὲν προσέχει. Καὶ — ἄθελά
του — πέφτει μέσα στὶς λαί-
μαργες φλόγες τῆς μεγάλης
ἱερῆς Φωτιᾶς!

Καὶ νά: Πρὶν περάσουν
τρεῖς στιγμές, μιὰ ἀπίστευτὴ
μεταμόρφωσι γίνεται :

Οἱ μαῦρες σάρκες τοῦ ἄ-
μοιροι νάνου καίγονται πέρα
γιὰ πέρα! Ἀπὸ τὸ μικροσκο-
πικὸ κορμί του δὲν μένουν
πιὰ, παρὰ μονάχα ὁ σκελετὸς
καὶ ἡ θρυλικὴ σκουριασμένη
του χατζάρα!

Κι ὅμως, ὁ σκελετωμένος
Ποκοπικὸ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶ-
ναι ζωντανός. Νὰ θλέπῃ! Ν'
ἀκούῃ! Νὰ νοιῶθῃ! Νὰ σκέ-
πτεται... Ἐχεῖ γίνῃ τώρα κι
αὐτὸς ἕνας Σκελετάνθρωπος.
Ἀλλὰ κοντός, μὲ μεγάλες πα-
τούσες καὶ τεράστια νεκροκε-
φαλή. Ὁ πιὸ ἀστείος θρυκό-
λακας τοῦ Κόσμου!

Ὁ σκελετωμένος «Ἀντρα-
κλας», μ' ἕνα πήδημα τώρα,
βρίσκει' ἔξω ἀπ' τὶς φλόγες.
Στὸ πίσω μέρος τῆς φωτιᾶς.
Καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιά στὴ
σκελετωμένη κορμοστασιά του,
μουρμουρίζει θαυμαστικά :

— Ἀμάν, κόκκαλα, ἀδερ-
φέ μου! Ἄν μ' ἔγλυπε ἡ Χου-
χοῦ θὰ μ' ἔκανε... σοῦπα!

Ὅμως τὸ τρομακτικὸ μα-
κελειὸ, λίγο πιὸ πέρα, συνε-
χίζεται. Κανένας δὲν ἔχει
προσέξει τὸν Ποκοπικὸ. Οὔτε
κ' ἔχει ὀδῇ τὴν τραγικὴ του
μεταμόρφωσι...

Ἔτσι ὁ νᾶνος προφθαίνει
καὶ κρύβεται κάπου στὰ γύρω

τοιχώματα τοῦ ὑπόγειου θόλου. Καὶ συλλογιέται φιλοσοφικά :

— Καλύτερα νὰ σπάω πλάξ, παρὰ νὰ μέ... σπᾶνε στὸ ξύλο!

ΤΟ «ΘΕΡΙΟ» ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΖΕΤΑΙ

Νὰ ὅμως πού ξαφνικά ἕνας παράξενος ἀνάλαφρος θόρυβος ἀκούγεται πλάϊ του...

Ὁ σκελετωμένος Ποκοπίκο γυρίζει ἀνήσυχος. Στὶς κόκκινες ἀνταύγειες τῆς φωτιᾶς, ξεχωρίζει κάτι πού σαλεύει...

Ἄν στὶς κόγχες τῆς νεκροκεφαλῆς του ὑπῆρχαν μάτια, θὰ γούρλωναν σάν λουκουμάδες ἀπὸ τὴν κατάπληξι:

Εἶναι ἐκεῖνος ὁ μεγαλόσωμος καὶ καλοθρεμμένος ἀρουραῖος. Αὐτὸς ὁ ἴδιος πού κυνηγοῦσε πάνω στὴ Ζούγκλα...

Ὁ νᾶνος, μὲ τὸ κοκκαλιάρικο χέρι του, τραβάει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα. Καὶ σηκώνοντάς τὴν ἀπειλητικά, μουγγρίζει ἄγρια :

— Στρουμπουλὲ Ἄρουραῖε ! Λόγω ἐσοῦ καὶ τοῦ γιουβέ-τσεως μετὰ μανεστρός, κατέ-

πεσον ἐνθάδε ! Λόγω ἐσοῦ, ἄ-τιμε, κατάντησα νὰ γίνω κόκκαλα διὰ σούπαν ! Διὰ ταῦτα, τὸ λοιπόν, σκύψον τὴν ἀειθαλῆ κεφάλαι σου νὰ τὴν ἀποκόψω ὥσπερ ραπανάκι ! Ὅλέ !

Ὁ δυστυχισμένος ἀρουραῖος μὲ μεγάλη δυσκολία σέρνεται στὰ ποδάρια του. Οἱ καπνοὶ τῆς μεγάλης κι ἄσθη-στης φωτιᾶς, τὸν ἔχουν ζαλίζει...

Ἔτσι, ὁ Ποκοπίκο, καθόλου δὲν δυσκολεύεται. Μ' ἕνα «χράπ» τῆς ἀνάπνης χατζάρας του, τοῦ κόβει, πέρα γιὰ πέρα, τὸ κεφάλαι ψιθυρίζοντας μὲ συμπόνοι :

— Αἰωνία σου ἡ μνήμη, μάγκα ! Ἐλπίζω τώρα νὰ θάλης μυαλό !

Καὶ προσθέτει ξερογλειφό-μενος :

Πάντως ὁ ἐνταφιασμός σου θὰ γίνη σέ... μανέστρα !

Μὰ ὁ φοβερός νᾶνος δὲν προφθαίνει νὰ σηκώση ἀπὸ κάτω τό... σφαχτό του !

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ τεράστιος ὑπόγειος θόλος συνταράζεται σάν ἀπὸ σεισμό !

Οἱ τρομεροὶ θεοὶ τοῦ Ἄδης, σίγουρα θὰ ἔχουν τώρα θυμώσει. Ἀφοῦ ἕνα ζωντανό

πλάσμα — ό άρουραίος — άποκεφαλίσθηκε και ξεψύχησε μέσα στον ιερό αυτό χώρο !

Ό άπαίσιος Θαναθάν, σύμφωνα με τό θείο Νόμο, θά τιμωρηθή σκληρά !

ΟΙ «ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ» ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΟΥΝ

Ταυτόχρονα όμως κ' ένα μεγάλο θαύμα γίνεται : Τό σκελετωμένο κορμί του Ποκοπικό ξαναπαίρνει τις οάρ-

κες πού είχε χάσει στη φωτιά. Ξαναγίνεται όπως τόν ξέρουμε : Με παχουλά μαγουλάκια. Με φουσκωτή κοιλίτσα. Με άπέραντες παλάμες και πατουσες !

Τό ίδιο συμβαίνει και με τούς άλλους. Σκελεταιθρώνους. Μέσα σέ μία στιγμή, όλοι τους μεταμορφώνονται. Ξαναγίνονται κι αυτοί όπως ήταν πριν πέσουν κάποτε στο χορταριασμένο άνοιγμα της σπηλιάς. Παίρνουν τή μορφή

Ό «Δυσθεόρατος "Άντρακλας» Ποκοπικό, έχει μεταμορφωθεί τώρα σ' ένα χαριτωμένο Σκελετάνθρωπο.

πού είχαν πρίν οί λαίμαργες
φλόγες τῆς Ἱερῆς Φωτιάς κα-
ταθροχθίσουν τίς σάρκες τους.

Καθ' ἑνας ἀπ' αὐτοὺς γί-
νεται κ' ἕνας μαῦρος ἰθαγε-
νῆς. Κί ὁ ὑπόγειος θόλος γε-
μίζει τώρα ἀπό χαρούμενους
ἀραπάδες!

Ἄλλά κ' οἱ ἥρωές μας ξα-
ναθρίσκουν στά κεφάλια τους
τά ξερριζωμένα μαλλιά τους!

Σχεδόν ἀμέσως κ' ἡ μεγά-
λη φωτιά ἀρχίζει νά χάνη
τὴν ἔντασί της. Οἱ ἱερές φλό-
γες χαμηλώνουν, χαμηλώ-
νουν, ὥσπου σβήνουν ἐντε-
λῶς!

Δὲν ἀπομένει πιὰ παρὰ μιὰ
παχειὰ κόκκινη θράκα. Κι
αὐτὴ φωτίζει, ἀμυδρά τώρα
τὸ ἐσωτερικὸ τῆς φρικαλέας
κατακόμβης!

Οἱ μεταμορφωμένοι ἰθαγε-
νεῖς, πού σάν Σκελετάνθρω-
ποι — πρίν λίγο — βοηθοῦ-
σαν τὸν ἀπαίσιο Θανατάν,
τώρα ἐπαναστατοῦν! Γίνον-
ται λυσσασμένοι ἐχθροὶ του!

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τρέ-
χουν στὸ ἀντικρινὸ ἀνοιγμα
τῆς σπηλιάς. Τραβᾶνε τὸν τε-
στιο βαρὺ θράχο πού τὸ φρά-
ζει. Καὶ λευθερώνουν τὰ θε-
ριά πού ξεχύνονται μανιασμέ-
να ἔξω.

Ὅμως κι αὐτὰ ἔχουν μετα-
μορφωθῇ τώρα. Δὲν εἶναι πιὰ
σκελετωμένα, ὅπως πρίν!

Ὁ Ἀρχιθρυκόλακας — πού

καμμιά μεταμόρφωσι δὲν ἔ-
χει ὑποστῇ — θρίσκεται σὲ
τρελλὴ ἀπόγνωσι! Ξέρει πὼς
δὲν εἶναι πιὰ ἄτρωτος κι ἁ-
θάνατος. Καὶ νοιώθει πὼς τὸ
τραγικὸ τέλος τοῦ πλησιάζει.

Ἄλλοίμονο! Θεριά κι ἀρα-
πάδες μαζί, χύνονται τώρα
πάνω του. Καὶ σὲ λίγες στι-
γμές μέσα ὁ τρομακτικὸς
Ἀρχισκελετάνθρωπος διαλύ-
εται!

Κάθε θεριὸ ἀρπάζει κ' ἕνα
κόκκαλό του. Τὸ τσακίζει στά
δόντια του. Τὸ καταθροχθί-
ζει!

Στὸ μεταξύ, ὁ Ταρζάν καὶ
ἡ Τζέιν πασχίζουν νά συνεφέ-
ρουν τὸν Γκασὺρ καὶ τὴν Τα-
ταμπού... Μὰ τίποτα δὲν
καταφέρνουν.

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος
βλέπει τίς μάταιες προσπά-
θειές του. Καὶ προχωρώντας
ἀργὰ φθάνει κοντά. Ἀκου-
μπάει τίς παλάμες του πάνω
στά κεφάλια τῶν δύο ἀναισθη-
τῶν συντρόφων. Ψιθυρίζει πα-
ράξενα μαγικὰ λόγια:

— Χίχ ἀρούφ ντιζέθ μαχοῦρ
ἀθάθ... .

Ὁ δοξασμένος Ἕλληνας
κι' ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ἀνα-
σαλεύουν τώρα. Κι ἀνοίγον-
τας ἀργὰ τὰ μάτια τους,
πετιῶνται ὀρθοί!...

Ὁ Γκαουρ ἀγκαλιάζει τὴν Ταταμπού κι ὁ Ταρζάν τὴ Τζέιν... Τὰ δυὸ ζευγάρια φιλιῶνται μὲ δάκρυα χαρᾶς στὰ μάτια!... Πανηγυρίζουν γιὰ τὴν ἀνέλπιστη σωτηρία τους..

Ὁ Νάχρα Ντού, στέκει παράμερα καὶ τοὺς κυττάζει μὲ συγκίνηση...

Ὁ Ποκοπίκο ποὺ βρίσκεται πλάϊ του, τὸν σκουντάει ρωτῶντας τον σιγά:

— "Ἐ, μπάρμπα Μοναχομάτη!... Ἔτσι ξερικότα θὰ τὴν περάσουμε τοῦ λόγου μας; Δὲν ἀκοῦς τοὺς λεγάμενους: "Ὅλο μάτς καὶ μούτς τὸ παγαίνουνε... Δὲν ἀγκαλιαζόμαστε κι ἐμεῖς, νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε;

— «ΚΛΕΙΣΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ!»

Ὁ τερατόμορφος Μάγος δὲν τὸν προσέχει... Τὸ μεγάλο πράσινο μάτι του φαίνεται νὰ ψάχνῃ στὰ γύρω τοιχώματα τοῦ ὑπόγειου μισοσκότεινου θόλου...

Τέλος, τὸ βλέμμα του σταματάει κάπου. Εἶναι ἓνα στενὸ ἀνοιγμα ποὺ τὸ κλείνει κάποιος μικρὸς βράχος..

Ὁ Νάχρα Ντού προχωρεῖ ἀργά. Φθάνει ἐκεῖ καὶ μὲ δυ-

σκολία τραβάει τὴν πέτρα....

Ἀπ' τ' ἀνοιγμα ποὺ παρῶσιάζεται μπαίνει ἀμέσως δροσερὸς καθαρὸς ἀέρας!...

Χαρούμενα τὰ θεριὰ περνᾶνε, ἓνα - ἓνα, μέσ' ἀπ' αὐτό. Σὲ λίγο θὰ βρίσκωνται λεύθερα πάνω στὴν ἀγαπημένη τους Ζούγκλα...

Τὸ ἴδιο πᾶνε νὰ κάνουν καὶ οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς. "Ὅμως ὁ μονόφθαλμος μάγος τοὺς σταματάει:

— Σταθεῖτε!... Καὶ κλείστε ὅλοι τὰ μάτια σας! Μὴ τὰ ξανανοίξετε ἂν δὲν σᾶς πῶ...

Ἔτσι καὶ γίνεται. "Ὅλοι κλείνουν ὑπάκουα τὰ μάτια τους. Ἐκτὸς ἀπ' τὸν ξεροκέφαλο Ποκοπίκο. Αὐτὸς τὰ κρατάει ἀνοικτά. Θέλει νὰ δῇ τί θὰ γίνῃ...

Καὶ νὰ ἡ παράξενη βοὴ ξανακούγεται... Κι ὁ νᾶνος τοὺς βλέπει νὰ σηκώνωνται στὸν ἀέρα. Νὰ χάνωνται σὰν φαντάσματα ψηλὰ στὸ θόλο τῆς ὑπόγειας καταπακτῆς...

Σὲ λίγο, γεροὶ κι' αὐτοὶ καὶ χαρούμενοι, θὰ βρίσκωντ' ἔξω στὸν ἀέρα καὶ στὸν ἥλιο.

Ὁ Ποκοπίκο, ποὺ ἔχει μείνει μονάχος, κουνάει θλιμμένος τὴν κεφάλα του:

— Ἀδερφέ μου τὴν ἔπαθα!

Μ' ἀφήσανε... μπουκάλα!..

Μὰ γρήγορα μιὰ ιδέα περνάει ἀπ' τὸ διαβολεμένο μυαλό του. Καὶ ξεφωνίζει χαρούμενος:

—Τὸ καλὸ τὸ... μονοπάτι, ξέρεي κι' ἄλλο παλικάρι!... Ἄ-μέεεε;

Τρέχει ἀμέσως στὸ στενὸ ἄνοιγμα τοῦ ὑπόγειου θόλου. Μπαίνει μέσα καὶ προχωρεῖ μурμουρίζοντας βαρειά καὶ παλικάρισια:

—Κ' ἐλόγου μου «θεριὸ ἀνήμερο» τυγχάνω. Ἄρα ἀπ' ἐδῶ πρέπει νὰ διέλθω γιὰ νὰ βγῶ ἔξωθεν!...

.....

Ἔτσι, βρίσκεται κι αὐτὸς σὲ λίγο πάνω στὴν ἐλευθερὴ κι ὁμορφὴ Ζούγκλα!... Καὶ σμίγει μὲ τοὺς ἄλλους, ζητωκραυγάζοντας :

— Ζήτω ἐγώωω!... Ζήτω τοῦ λόγου μουουουου!... Ζήτω τῆς ἀφεντιᾶς μουουουου!.

Ἄλλὰ νά: Πάνω στὴν ὥρα φθάνει καὶ ἡ Χουχού, καθάλα στον ψωραλέο Καθαρόαιμο.

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» ἀντικρύζει παραξενεμένη τὸν Ποκοπίκο. Τὸν ρωτάει:

— Καλὲ ζῆς, χρυσό μου; Τί κριῖμα! Κ' ἐγὼ νόμιζον πῶς

εἶχα χηρέψει ἡ καψερή!... Κ' οἱ «Γαμπροὶ» πιάσαν οὐρὰ ποιὸς νὰ μὲ πρωτοζητήξῃ! Ἄχ, καλὲ τί τραθᾶμε κι' ἐμεῖς οἱ ὁμορφαι, πὺ κακὸ ψόφο νᾶχουμε, μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» τὴν τραθάει ἀπότομα ἀπ' τὸ πόδι. Τὴν γκρεμίζει κάτῳ ἀπ' τὸν ἀξιοθρήνητο «Σαῖνι». Καθαλληκεῦει αὐτὸς στὴ σκελετωμένη ράχι του...

Τέλος, τραθάει μεγαλόπρεπα τὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Καὶ κυττάζοντας μὲ περιφρόνησι τὸν Γκαοῦρ, τὸν Ταρζάν, τὴν Ταταμπού, τὴ Τζέιν, τὸν Κραγιαμπού, τὸν Μάγο καὶ τοὺς μαύρους ἰθαγενεῖς, μурμουρίζει ἀγέρωχα:

— Γειὰ χαρά σας, μικρόθια!... Πολὺ σᾶς γουστάρω ἀδερφέ μου!...

Καὶ προσθέτει καταδεκτικά, μ' ἓνα πρόχειρο καὶ φρέσκο-φρέσκο στιχάκι του:

«Ἀλεβρουὰρ Μαντράχαλοι,
παγαίνω στὴ «Στοᾶ» μου νὰ
(ξαπλώσω...

Κι' ἂν σκοῦρα τὰ ξανάβρετε:
σφυρᾶτε μου νὰ ρθῶ καὶ νὰ
(σᾶς... σώσω!)

Τέλος, καὶ σπηρουνίζοντας

τὸ ψωραλέο φτερωτὸ «Ἄτι»
του, φωνάζει στὴ Χουχού:

— Πάμε, μωρὴ Μαμζέλ!..

Μὲ τὴ φασαρία ὅμως ξέχασα
νὰ φέρω ἀπὸ κάτω τὸν Ἄρχι
ποντίκαρο!... Ἔτσι ἡ γκιου

βετσάδα μας θὰ γίνη.. σκέτη
μανέστρα... Ἄνευ ψητό!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΛΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν καθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Παιραιῶς 18—Ἀθήναι

Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δεῖν ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 77

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΜΗ ΦΟΒΗΘΗΤΕ ΑΝ

τὸ πρωτὴ τῆς ἐρχόμενης Πέμπτης ἀκούσετε μιὰ φοβερή βοή στὸν οὐρανό. Θὰ ἔρχεται στὴν Ἑλλάδα :

ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς 78ης καὶ πιδ καταπληκτικῆς περιπέτειας Ζούγκλας ἀπ' ὅσες ἔχει γράψει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β ΡΟΥΤΣΟΣ

- ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΕΤΑΙ !
- ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΑΦΗΣΗ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΑΝΟΙΚΤΟ !
- ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΑ ΤΟ ΘΥΜΟΣΑΣΤΕ Σ' ΟΛΗ ΣΑΣ ΤΗ ΖΩΗ.

ΚΑΜΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΝΕΝΑΣ

δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ

ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ

τοῦ **ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ.**

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Τις γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Κυκλοφορούν ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ σέ δλόκληρη την Ελλάδα.

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ. (Τόμος 1ος)

1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ. (Τόμος 2ος)

9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΙΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ. (Τόμος 3ος)

17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ.

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ. (Τόμος 4ος)

25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΣΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ. (Τόμος 5ος)

33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ. (Τόμος 6ος)

41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ.

ΣΕΙΡΑ ΕΒΔΟΜΗ. (Τόμος 7ος)

49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ.

ΣΕΙΡΑ ΟΓΔΩΗ. (Τόμος 8ος)

57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ.

ΣΕΙΡΑ ΕΝΝΑΤΗ. (Τόμος 9ος)

65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΞΕΓΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ.

ΣΕΙΡΑ ΔΕΚΑΤΗ. (Τόμος 10ος)

73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ.

ΚΑΙ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΛΙΑΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ ΠΩΛΗΣΕΩΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. []